Sfântul apostol Iacov, fratele Sfântului Ioan evanghelistul, unul din cei doisprezece apostoli

(30 aprilie)

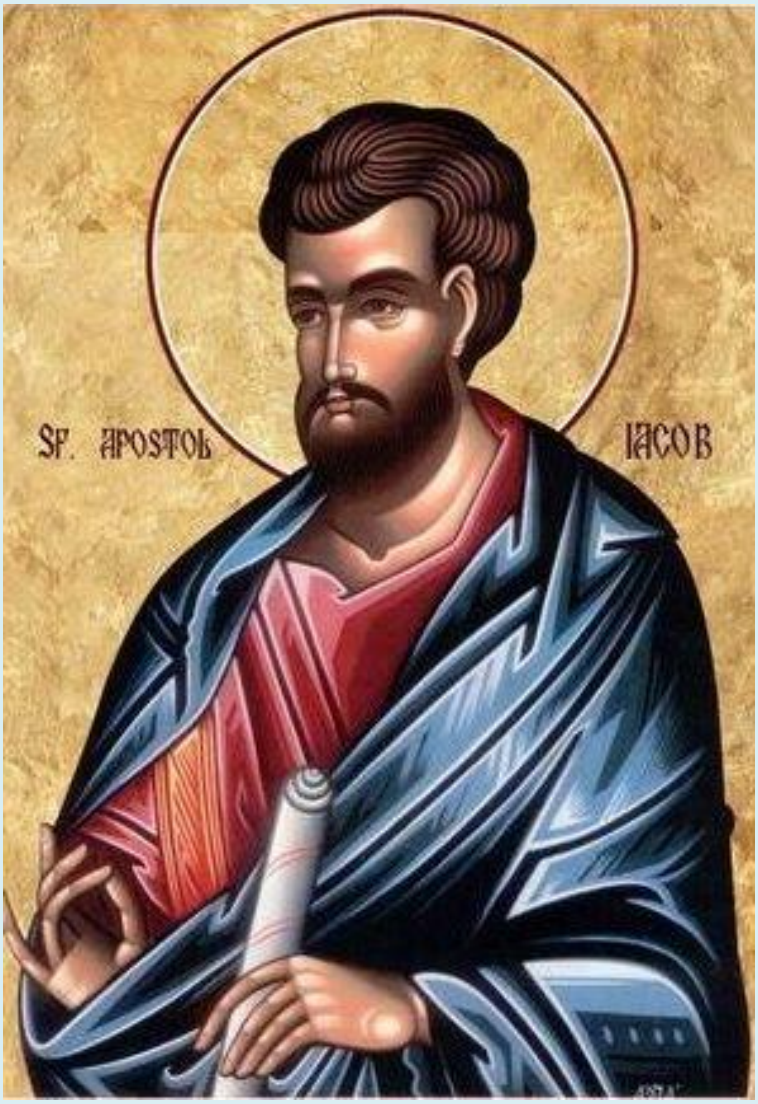

A fost supranumit Sfântul Iacob cel mare sau cel bătrân, spre a-l deosebi de Sfântul apostol Iacov (fiul lui Alfeu) și de apostolul cu același nume dintre cei șaptezeci, Sfântul Iacov cel drept (primul episcop al Ierusalimului) supranumit Iacov cel mic sau Iacov, fratele Domnului. Părinții lui au fost Zevedeu și Maria-Salomeea. A fost - potrivit tradiției - fratele mai mare al apostolului Ioan, evanghelistul. Sfântul Iacov este primul mucenic dintre cei 12 apostoli, fiind ucis în anul 44, la ordinul lui Irod Agripa (Fapte 12-1;2). Biserica Ortodoxă română îl pomenește pe Iacov al lui Zevedeu la 30 aprilie și la 30 iunie (împreună cu ceilalți 12 apostoli), iar în Biserica catolică la 25 iulie.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (aprilie), ziua a treizecea - Sfântul apostol Iacov, fratele Sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu (Minei).....6
Canon de rugăciune către Sfântul apostol Iacob al lui Zevedeu 21
Imnografie 30
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului apostol Iacob, fratele Sfântului Ioan evanghelistul, unul din cei doisprezece apostoli.....32
Sinaxar - Pomenirea Sfântului măritului apostol Iacob, fratele Sfântului Ioan, de Dumnezeu cuvântătorul.....38
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Iacob al lui Zevedeu 40
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul apostol Iacob al lui Zevedeu; Sfântul ierarh Donat, episcopul Evriei 42
Proloage - Pomenirea Sfântului apostol Iacov al lui Zevedei († 42).....44
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Iacov.....46
Cântare de laudă la Sfântul apostol Iacov 48
Viaţa şi pătimirile Sfântului apostol Iacov, fiul lui Zevedeu a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 30 aprilie 50
orthodoxwiki - Apostolul Iacov (fiul lui Zevedei) 55
Wikipedia - Iacob cel mare (apostol).....58
Icoane.....64

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

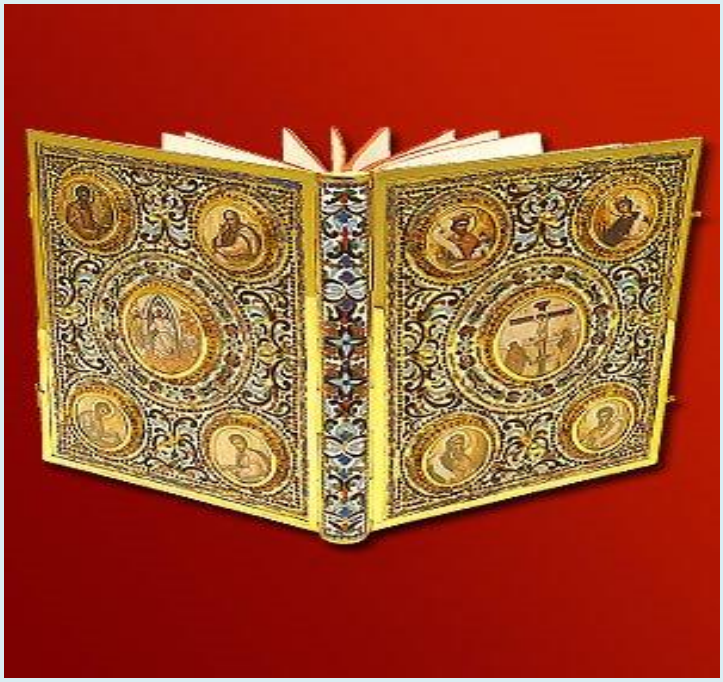

Ev. Luca 9, 1-6

1. Şi chemând pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere şi stăpânire peste toţi demonii şi să vindece bolile.

2. Şi i-a trimis să propovăduiască împărăţia lui Dumnezeu şi să vindece pe cei bolnavi.

3. Şi a zis către ei: Să nu luaţi nimic pe drum, nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani şi nici să nu aveţi câte două haine.
4. Şi în orice casă veţi intra, acolo să rămâneţi şi de acolo să plecaţi.
5. Şi câţi nu vă vor primi, ieşind din acea cetate scuturaţi praful de pe picioarele voastre, spre mărturie împotriva lor.
6. Iar ei, plecând, mergeau prin sate binevestind şi vindecând pretutindeni.

Apostol

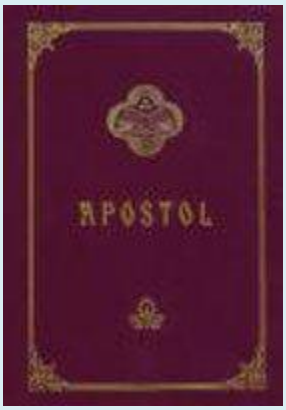

Faptele apostolilor

Ap. Fapte 12, 1-11

1. Şi în vremea aceea, regele Irod (Agripa) a pus mâna pe unii din Biserică, ca să-i piardă.
2. Şi a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.
3. Şi văzând că este pe placul iudeilor, a mai luat şi pe Petru, (şi erau zilele Azimelor)
4. Pe care şi prinzându-l l-a băgat în temniţă, dându-l la patru străji de câte patru ostaşi, ca să-l păzească, vrând să-l scoată la popor după Paşti.
5. Deci Petru era păzit în temniţă şi se făcea necontenit rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică.
6.Dar când Irod era să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostaşi, legat cu două lanţuri, iar înaintea uşii paznicii păzeau temniţa.
7. Şi iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Şi lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deşteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Şi lanţurile i-au căzut de la mâini.
8. Şi a zis îngerul către el: Încinge-te şi încalţă-te cu sandalele. Şi el a făcut aşa. Şi i-a zis lui: Pune haina pe tine şi vino după mine.

9. Şi, ieşind, mergea după înger, dar nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie.
10. Şi trecând de straja întâi şi de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate, şi poarta s-a deschis singură. Şi ieşind, au trecut o uliţă şi îndată îngerul s-a depărtat de la el.
11. Şi Petru, venindu-şi în sine, a zis: Acum ştiu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său şi m-a scos din mâna lui Irod şi din toate câte aştepta poporul iudeilor.

În această lună (aprilie), ziua a treizecea - Sfântul apostol Iacov, fratele Sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu (Minei)

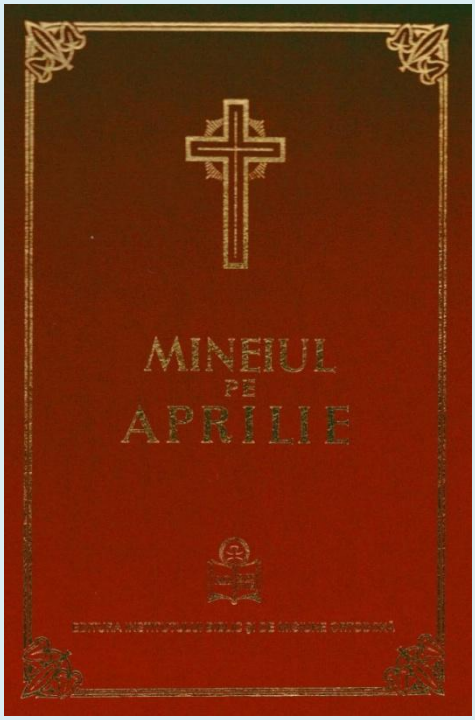

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 6; ale praznicului 3, şi ale apostolului 3, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Fericite de Dumnezeu văzătorule Iacov, tu glasul Cuvântului de îndată luând, de ascultarea şi dragostea părintească nu te-ai grijit. Că lăsând tulburarea lumii şi marea cea înţelegătoare trecând, aceasta o ai tulburat cu învăţăturile bunei credinţe, şi cu tunetele tale cele mai presus de lume, de Dumnezeu fericite.

Prea fericite Iacove, Cuvântului începătorului vieţii şi al veacului ce va să fie, slujind cu faptele, pe Isav cel cu totul spurcat de naşterea cea dintâi cu adevărat l-ai lipsit, care şi-a socotit pântecele ca pe un Dumnezeu, pe care şi de acoperământul părintesc l-ai lipsit, şi gol l-ai arătat, şi binecuvântării şi moştenirii neîmpărtăşit.

Domn ai fost peste tot pământul, mărite, precum de tine este scris, apostol fiind Celui ce a făcut toate, şi pentru râvna ta cea călduroasă, de la cei fărădelege ucidere cu sabia ai răbdat, prea înţelepte; din cinstită adunarea celor doisprezece împreună apostoli, tu întâi fiind omorât, fericite.

Slavă..., glasul al 8-lea

Tu întâi prea lăudate din dumnezeiască alegerea celor doisprezece, moarte de sabie ai răbdat de la Irod, pentru dascălul. Tu întâi paharul Lui, precum te-ai făgăduit, l-ai băut. Pentru aceasta moştenitor Împărăţiei Lui te-a primit Iubitorul de oameni, împreună cu fratele tău, care rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

Stihoavna praznicului.

Slavă..., a apostolului, glasul 1

Apostole şi mucenice Iacove, cela ce eşti oaie de Dumnezeu aleasă a Păstorului celui bun; bucurându-te împreună cu cei de un sânge cu tine întru cele înalte, cere celor ce prăznuiesc cinstită pomenirea ta, iertare de păcate şi mare milă.

Şi acum..., a praznicului

Tropar, glasul al 3-lea: Apostole Sfinte Iacove roagă pe milostivul Dumnezeu ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Sau acesta glas acelaşi: Apostol al lui Hristos prea ales, şi frate cuvântătorului de Dumnezeu celui iubit ai fost, prea lăudate Iacove; cere iertare de greşale, celor ce te laudă pe tine şi sufle-telor noastre mare milă.

Slavă..., Şi acum... a praznicului

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... Troparul praznicului de 2 ori.

Slavă..., a apostolului, ***Şi acum...,*** iar a praznicului

După întâia Catismă, **Sedealna** apostolului glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Soarele dreptăţii Hristos, ca pe un luceafăr te-a trimis pe tine, ca să luminezi tot pământul, mărite Iacove, prin dumnezeieştile tale rugăciuni străluceşti, şi cu dumnezeiască lumina cea neînserată luminezi pe toţi cei ce cu credinţă săvârşesc sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

După a doua Catismă, **Sedealna** apostolului, glasul al 2-lea:

Podobie: Ceea ce eşti izvorul milei, învredniceşte-ne pe noi milostivirii, Născătoare de Dumnezeu; caută spre poporul cel păcătos; arată, precum de-a pururea; puterea ta, că întru tine nădăjduind, strigăm ţie: Bucură-te, ca şi oarecând Gavriil, mai-marele voievod al celor fără de trup.

Vânând limbile măritul apostol, a învăţat marginile pământului, ca să se închine Ţie Hristoase Dumnezeule, Cela ce eşti împreună cu Tatăl şi cu Duhul. Pentru care întăreşte Biserica Ta, şi trimite credincioşilor binecuvântarea Ta, unule Milostive şi Iubitorule de oameni. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat. Crucii Tale, ne închinăm, Hristoase, şi sfântă învierea Ta o lăudăm şi o slăvim, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim; numele Tău numim. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm sfintei învierii lui Hristos, că iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a stricat (de trei ori).

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.

5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 8, şi al apostolului, pe 6.

Canonul apostolului

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta în căruţă l-a afundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel cel ce fugea, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Cu mreaja ta, ca un vânător isteţ, sufletul meu scoţându-l dintru adâncul greşelilor, fericite, luminează-l cu străluciri luminoase, şi ca să laude după vrednicie a ta sfântă pomenire, bine-l povăţuieşte, o de Dumnezeu grăitorule Iacove.

Cel rnai-nainte de veci împreună fără de început cu Tatăl, şi Dumnezeu cel desăvârşit, întrupându-Se, S-a arătat pe pământ ca un om, şi împreună lucrător şi slujitor darului prea înţelept, te-a arătat fericite, cu puterea Lui întărit.

Cunoscând bun neamul sufletului tău, Dumnezeu, Cel mai-nainte ştiutor şi tăria ta şi gândul tău cel nebiruit, mărite, mai-nainte socotind, cu apostolii Săi te-a aşezat, ca să-L vesteşti pe Dânsul neamurilor.

Slavă...

Îngerul sfatului celui mare al Tatălui, din Maica ceea ce n-a ştiut de bărbat, arătându-Se lumii, trup a luat; care pe tine apostol, cu bunătăţile împodobit, te-a arătat şi de Dumnezeu grăitor, Iacove să vesteşti cuvintele Lui.

Şi acum..., a Născătoarei

Lucruri prea mărite de tine s-au grăit în neamurile neamurilor; că pe Dumnezeu Cuvântul în pântece L-ai încăput, şi curată ai rămas, de Dumnezeu Născătoare Marie. Pentru aceasta toţi te cinstim pe tine cea după Dumnezeu folositoarea noastră.

Catavasia Praznicului.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit Cerurile cu pricepere şi ai întemeiat pământul peste ape, întăreşte-mă pe piatra Bisericii, Hristoase, că nu este sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Pe tine suflarea cea repede de sus a Mângâietorului aprinzându-te, înţelept de Dumnezeu grăitor te-a arătat, spunând luminat măririle Cuvântului celui ce S-a întrupat, căruia şi însuţi văzător ai fost.

Pe tine ca pe o săgeată aleasă ascuţită, Cuvântul în inimile vrăjmaşilor te-a înfipt, ca să desparţi sufletele celor potrivnici, prea înţelepte, şi să dobândeşti prăzile lor; Iacove tăinuitorule.

Sfinţită şi de lumină purtătoare naşterea ta înţelepte, pentru împreunarea cu rudenia cea cu Dumnezeu, prea fericite, luminat arătată se vede; că din tinereţe te-ai arătat cu Cuvântul împreună locuitor.

Slavă...

Blândeţile nespurcatului tău suflet de Stăpânul s-au văzut, şi mai-nainte de chemare, fericite, după vrednicie primit Lui te-ai arătat o Iacove! Şi rânduielii Lui tăinuitor te-ai făcut.

Şi acum..., a Născătoarei

Mai înaltă decât Heruvimii şi Serafimii, te-ai arătat de Dumnezeu Născătoare; că tu una ai primit în pântecele tău pe Dumnezeu cel neîncăput, ceea ce eşti neîntinată. Pentru aceasta pe tine toţi credincioşii cu cântări pururea te fericim.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sedealna apostolului, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Făcându-te apostol lui Hristos şi bând paharul Lui, înţelepte, precum ţi-a zis ţie, fericite, de sabie te-ai omorât Iacove apostole. Pentru aceasta toată Biserica dănţuieşte, prăznuind sfântă pomenirea ta, întru care te lăudăm pe tine. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a paznicului

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat Sânurile Părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat; pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Dumnezeiesc propovăduitor al lui Hristos te-ai făcut Iacove, că tu chemat fiind, degrab ai urmat, de părintească dragoste lepădându-te şi cele trecătoare cu cele veşnice schimbându-le. Pentru aceasta şi moştenirii cereşti celei negrăite te-ai învrednicit pururea, prea mărite.

O, căldurosul dorul tău către Stăpânul! Că tu pe Dânsul foarte l-ai iubit, că strălucirea Lui luminându-te, când te-ai şi schimbat la chip, şi te-ai arătat tuturor a doua lumină, cu razele celei dintâi, şi cu slava fiind strălucit prea cinstite Iacove.

Viaţă cinstită şi prea minunată ai avut, că cu dorirea dor neoprit luând, la fericirea cea desăvârşită a doririlor de stăpânia cea bună ai ajuns, de Dumnezeu înţelepţite, împreună cu cei fără de trup, cântând: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Pe tine însuţi tot voios Stăpânului dându-te apostole de Dumnezeu învăţate, la înălţimea bunătăţilor te-ai ridicat arătat, şi la dumnezeiasca săvârşire cu adevărat; şi de acolo râurile tămăduirilor izvorăşti, celor ce măresc pomenirea ta, fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Tu eşti lauda credincioşilor, ceea ce nu ştii de mire, tu folositoarea, tu şi scăparea credincioşilor, zid şi liman; că duci rugăciunile către Fiul tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi mântuieşti din nevoi, pe cei ce te cunosc pe tine cu credinţă şi cu dragoste, de Dumnezeu Născătoare curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul? Ci, mă întoarce şi la Lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Ca alt Ilie nou cu râvnă fiind aprins, pe cei ce nu se plecau propovăduirii tale, ai vrut să-i arzi, mărite; dar te-a oprit pe tine voitorul milostivirii, învăţându-te blândeţile darului.

Suitu-te-ai la înălţimea faptei bune, într-aripându-te prin iubirea de scaunele cele alese ale Stăpânului, şi ai dorit, mărite, a avea cinste mai mare, nu ca şi cum ai fi poftit mărirea cea deşartă, ci ca să vezi fără mijlocire pe Cel ce L-ai iubit.

Covârşit-a Iacov, Mântuitorule, hotarele omenirii, că întru puterea Ta, ca întru o haină îmbrăcându-se, izvorăşte râuri de tămăduiri şi de minuni, şi luminează marginile prin credinţă.

Slavă...

Nor luminos pe tine cel îndumnezeit, şi luminat cu slava Cuvântului, în muntele Taborului te-a umbrit, fericite Iacove. Şi te-ai învrednicit a auzi glasul părintesc, care a adeverit fiinţa Lui cea firească.

Şi acum..., a Născătoarei

Îndrăzneală ca o Maică către Fiul tău câştigând Preacurată, purtarea de grijă cea pentru noi cei de un neam, nu o trece cu vederea, rugămu-ne. Că pe tine una către Stăpânul, creştinii, rugătoare lină te avem.

Cântarea a 6-a

Irmos: Adâncul păcatelor şi viforul greşelilor mă tulbură şi întru adâncul deznădăjduirii celei silnice mă surpă pe mine; ci, întinde-mi şi mie mâna Ta cea tare, ca şi apostolului Petru şi din pierzare mă mântuieşte.

Curgeri ca din izvorul tămăduirilor neîncetat vărsând şi luminarea învăţăturilor celor creştineşti izvorând, mărite, sufletele celor ce vin la tine cu creştinească dragoste, le luminezi Iacove prea fericite.

Vas de încăperea bogăţiei lui şi cinstitei dăruiri aflându-te Stăpânul, prea fericite, te-a umplut de darurile tainelor celor mai presus de minte, slujitorule al vieţii celei veşnice.

Slavă pe pământ cerşind de la Hristos, ca de la un împărat pământesc, să-ţi dea ţie, ai dobândit Împărăţia, nu cea de jos şi stricăcioasă, fericite Iacove, ci cea nestricăcioasă, care prin patimă o ai luat.

Slavă...

Omorâre pentru noi Stăpânul binevoind a lua care este a morţilor întru pricina învierii celei adevărate, ca pe un învăţător de tainele Sale, pe tine prea fericite, te-a luat împreună lucrător în noaptea întru care S-a vândut.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce ai născut adâncul milostivirilor, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, de întristările lumeşti mântuieşte-mi sufletul meu, şi deschide-mi uşa bucuriei duhovniceşti, că spre tine Fecioară nădejdea mi-am pus.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Glas dumnezeiesc auzind chemându-te pe tine, dragostea tatălui tău o ai trecut cu vederea, şi ai alergat la Hristos, Iacove, cu fratele tău, mărite. Cu care împreună te-ai învrednicit a vedea dumnezeiască schimbarea la faţă a Domnului.

Icos: Ca un vânător al peştilor celor cuvântători, prin năvodul dumnezeieştilor tale rugăciuni, de trei ori fericite, din adâncul greşelilor scoate smeritul meu suflet, cel prins de cursele desfătărilor lumeşti. Ca trecând cealaltă a mea vreme nemutată, să laud numele tău şi să măresc viaţa ta cea curată, care ai săvârşit pe pământ, învrednicindu-te în munte a vedea dumnezeiască schimbarea la faţă a Domnului.

Sinaxar

În această lună, în ziua a treizecea, pomenirea Sfântului măritului apostol Iacov, fratele Sfântului Ioan cuvântătorul de Dumnezeu.

Stih: Iacov ca un miel spre tăiere adus fiind,
Graiurile bunei cinstiri cu de-amănuntul este învăţând.
Sabia cea ucigătoare omorî,
Pe Iacov în a treizecea zi.

Acesta a fost fiul lui Zevedei şi frate lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu; şi după chemarea lui Andrei şi Petru, a fost chemat şi el cu fratele său de Mântuitorul la apostolat. Care îndată lăsând pe tatăl său şi corabia şi celelalte, toate au urmat Domnului.

Şi atâta îi iubi cât unuia dărui a se rezema pe pieptul său, iar celuilalt a bea paharul care şi el l-a băut. Şi ei atâta râvnă aveau pentru dânsul, cât vrură să pogoare foc din cer ca să topească pe cei ce nu credeau. Şi poate că o ar fi şi făcut aceasta, de nu i-ar fi oprit Hristos prin bunătatea sa.

Drept aceea îi luă pururea cu sine pe aceştia şi pe verhovnicul Petru la rugăciune şi la alte orânduieli, învăţându-i cele mai înalte şi mai tainice dogme.

Pe acest fericit Iacov, după patima şi înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos nesuferindu-l Irod să îndrăznească, şi să propovăduiască mântuitoarea învăţătură, puse

mâinile pe dânsul, şi-l omorî; trimiţându-l al doilea mucenic la Stăpânul Hristos după mucenicul Ştefan.

Tot în această zi, Sfântului Clement făcătorul de canoane, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Clement jos pe pământeni cu cântări veselind,
S-a dus ca să veselească, precum socotesc şi cetele cele de gând.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Maxim.

Stih: Maxim pe Xi, slava cea din mijloc aflând,
Pe sabia ceea ce i-a rănit pântecele, era nouă însemnând.

Tot în această zi, aflarea moaştelor Sfântului sfinţitului mucenic Vasilie, episcopul Amasiei.

Stih: Pe Vasilie nici mort nu se cuvine a-l trece cu neştiinţa,
Pe cel ce pentru tine Împăratul cel viu şi-a dat viaţa.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Donat, episcopul Evriei.

Stih: Donat este clătind pe cel ce sufletele clăteşte,
Căci pe Dumnezeu Cuvântul cel paşnic lumii îl vesteşte.

Acesta a fost în zilele lui Teodosie cel mare, fiind episcop în cetatea ce se cheamă Evria, la Epirul cel vechi.

Şi la acea cetate era un sat ce se numea Soria, la care era o fântână cu apă, şi câţi beau dintr-însa mureau cu amar. Apoi aflând de aceasta prea sfântul episcop Donat, merse la fântână cu clericii săi, şi cum sosi se făcu tunet, şi îndată ieşind de acolo un balaur purtător de moarte, care îşi avea cuibul în fântână, întâmpină pe fericitul, şi ispitea ca să împiedice cu coada sa picioarele asinului, pe care era sfântul călare. Iar sfântul întorcându-se şi văzând pe balaurul, a luat biciul cu care bătea asinul şi punându-l pe spinarea balaurului, cu aceasta numai a făcut pe balaur să ia rană purtătoare de moarte; pentru că îndată căzu de muri.

Atunci adunară lemne cei ce văzură minunea, şi făcură foc, de arseră fiara. Şi nimenea nu cuteza a se apropia de apă şi să o guste, iar sfântul făcând rugăciune, şi

binecuvântând fântâna, şi bând el întâi, făcu şi pe ceilalţi de băură fără de frică. Dintru care bând, şi bucurându-se, de atunci încolo, s-au dus pe la casele sale sănătoşi.

Acestea aflând Teodosie împăratul, chemă pe toţi episcopii, câţi erau acolo, şi întrebă: Care este Donat, cel ce a lovit pe balaurul cu biciul de l-a omorât, şi cu rugăciunea sa a scos apă din pământ şi din Cer ploaie a pogorât?

Iar ei îl arătară, zicând: Acesta este împărate; şi împăratul sărutându-l îl duse la împărătească, şi căzând amândoi apucară picioarele sfântului, rugându-l şi zicând: Robul lui Dumnezeu, rugămu-te, fă milă cu noi; că avem numai o fiică singură născută, care se bântuieşte de cumplit drac, cât suntem foarte mâhniţi la suflet, ci de o vei tămădui, ia-ţi jumătate din avuţia ei.

Iar sfântul zise: Să vină copila; iar ei luară pe sfântul de-l duseră la dânsa. Şi certând sfântul pe dracul, şi gonindu-l, îndată se tămădui copila.

Deci dându-i împăratul făgăduinţa, sfântul n-a primit să o ia, iar pentru buna sa voinţă ceru să i se dea un loc ce era aproape de oraşul lui, foarte bun ca să-şi facă biserică, ce se chema Omfalion. Pe care îndată împăratul i-l dărui cu carte poruncitoare.

Fericitul acesta Donat a înviat pe un mort, ce nu-l lăsa un datornic să se îngroape până nu-şi va plăti datoria. Şi după ce a vorbit şi şi-a aşezat lucrul cu datornicul, şi s-a spart zapisul, i-a poruncit iarăşi de a răposat până când va fi cea de obşte a tuturor înviere.

După aceea fiind atunci şi secetă mare pe pământ, cu zisa împăratului ieşi sfântul afară din cetate de făcu rugăciune, şi se lăsă atâta ploaie din Cer în cetate şi împrejur, de se umplu pământul, cât se părea că va fi potop.

Iar împăratul avea grijă de sfântul, căci era numai cu o haină îmbrăcat şi ploaia era grea. Iar dacă veni sfântul în curtea împărătească, şi nefiind nicidecum udat, se minunară toţi, deci împăratul se bucură de cuvintele lui şi dându-i mult aur pe seama zidirii Bisericii şi alte lucruri iscusite spre podoaba aceleiaşi biserici, l-a trimis la lăcaşul său.

Apoi mergând şi făcând biserica, şi gătindu-şi mormântul său, foarte bătrân fiind s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Arghira care a mărturisit pe Hristos în Constantinopol, la anul o mie şapte sute douăzeci, şi muncită fiind în temniţă s-a săvârşit.

Stih: Arghira prin muncile temniţei celei întunecoase muncită fiind,
Mai mult decât argintul nouă acum este strălucind.

Cu ale lor sfinte rugăciuni. Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat în Babilon oarecând; pentru aceasta tinerii în cuptor cu bucuros picior, ca într-o grădină verde săltând, au cântat: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Paharul Stăpânului Hristos ai băut, precum te-ai făgăduit, şi cu Botezul Lui tu te-ai botezat, de Dumnezeu fericite, căruia acum cu osârdie strigi bucurându-te: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu razele vederii de Dumnezeu strălucit te-ai arătat Iacove; pentru aceasta cu cununa împărăţiei făcătorul de bine Hristos, te-a împodobit pe tine, care cânți împreună cu îngerii: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Lumina cea neînserată tu în muntele Taborului văzând, pe pământ ai căzut, neputând a o vedea cu ochii, şi dacă ai auzit glasul părintesc, ai strigat luminat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Iată ţi-a plinit ţie făgăduinţele Cel de mari lucruri dătător, la Dânsul înălţându-te cu urmarea patimilor Lui, căruia stându-i înainte acum, strigi bucurându-te: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei

Îndoirea firilor, iar nu a feţelor Celui ce S-a întrupat din tine Fecioară, propovăduim; pe care după trup Îl închipuim, şi ne închinăm asemănării chipului Lui, cei ce ne-am împăcat cu Dumnezeu prin tine prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, muncitorul haldeilor l-a ars nebuneşte cinstitorilor de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia cu o putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cugetul lui Avraam tu de Dumnezeu văzătorule agonisindu-ţi lui Hristos, celui ce te-a chemat pe tine ai urmat, de Dumnezeu înţelepţite, şi rob te-ai făcut Aceluia, ca făcătorului şi Mântuitorului strigând: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Mai tare decât tunetul a fost glăsuirea ta, şi decât răsunarea cea de demult închipuitoare a celor din lege; că pe Hristos ca un tunet L-ai vestit în toată lumea Dumnezeu şi Făcător şi Mântuitor cântând: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroadelor prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Minunat te-ai făcut mărite, cu luminarea mărturisirii şi cu strălucirea slujirii lui Dumnezeu celei adevărate, şi domn a tot pământul, apostole punându-te făcătorului şi Mântuitorului cânţi: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

În tot pământul a străbătut cuvântul tău Iacove, lovind ca un tunet mintea celor necredincioşi, şi luminând cu dumnezeiască lumina credinţei ca un fulger pe toţi cei ce strigă cu închinare: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Limbile ritorilor nu pot să te laude pe tine, o de Dumnezeu Născătoare Marie, dumnezeiască Mireasă! Că pe Dumnezeu, cel ce este peste toate, L-ai născut. Fecioară, pe Făcătorul şi Mântuitorul, căruia strigăm: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât Cerurile; pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Cu sfinţenie săvârşindu-ţi călătoria ta, în lăcaşurile sfinţilor, mărite, acum fiind, bucurându-te vezi raza cea întreit strălucitoare; de care îndulcindu-te prea înţelepte, pe cântăreţii tăi plini de veselie şi de bucurie arată-i cu rugăciunile tale, prea fericite Iacove.

A te vedea făcătorii de rele şi ucigaşii, ca şi mai-nainte pe Stăpânul tău, nesuferind, te-au ucis cu sabia pe tine următorul lui Hristos, celui ce S-a răstignit cu trupul pentru noi, că faptele lor defăimându-le, cu pilda vieţii tale le-ai vădit ca un de Dumnezeu grăitor, prea fericite.

Cu sabia cerească fiind muncit Irod, de răni a pierit; căci pe robii tăi Cuvinte, şi pe ucenicii pe care apostoli i-ai numit, nu era vrednic să-i ucidă ticălosul. Pentru aceasta de a ta dreaptă înţelepciune, făcătorule de bine mirându-ne, pe Tine Te mărim.

Slavă...

Cinstim pomenirea ta cu bucurie, te lăudăm pe tine fericite Iacove, tăinuitorule al lui Hristos, mărind râvna ta cea călduroasă, şi călătoria cea lungă, şi luptele tale şi junghierea; fiu al tunetului, şi lumină, şi judecător, şi de taine grăitor cu credinţă pe tine toţi minunându-te.

Şi acum..., a Născătoarei

Arătatu-te-ai, o Fecioară Maica lui Dumnezeu; mai presus de fire născând cu trup pe Cuvântul cel bun, pe care Tatăl din inima Sa l-a răspuns mai-nainte de toţi vecii ca un Bun; pe care acum şi mai presus de trupuri Îl cunoaştem, măcar că şi trup a luat.

Luminânda:

Luminânda învierii: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Cuvântului Celui ce S-a întrupat pentru milostivire, apostol ai fost Iacove, cu ceata celor mai mari arătându-te, împreună numărat; cu care lui Hristos te roagă pentru noi, cei ce cinstim sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

La Laude

Stihirile pe 6, ale praznicului, 3 şi ale apostolului 3, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu trestia darului, dintru adâncul deşertăciunii ai scos pe oameni, vrednicule de minune, plecându-te chemării Învăţătorului, celui ce a luminat cu totul cugetul tău Iacove, şi te-a arătat pe tine apostol cinstit, şi de Dumnezeu grăitor, al Dumnezeirii Sale celei negrăite.

Strălucirea Duhului s-a pogorât peste tine în chip de foc, şi te-ai făcut lăcaş dumnezeiesc, fericite, cu tărie gonind întunericul nedumnezeirii, şi cu lumina cuvintelor tale celor prea înţelepte, ai luminat lumea grăitorule de taine, vârful apostolilor, văzătorule de Hristos, Iacove.

Cu strălucirile propovăduirii, pe cei ce dormeau întru întunericul necunoştinţei luminându-i, Iacove mărite, i-ai arătat prin credinţă fii Stăpânului şi Dumnezeu, patimii şi morţii căruia râvnind, te-ai făcut moştenitor slavei, prea înţelepte, şi de Dumnezeu grăitorule, şi ca un apostol adevărat.

Slavă..., glasul al 8-lea

Pe mărturisitorul tainei celei cereşti, pe propovăduitorul Evangheliei, pe Iacov, veniţi toţi cu cântări de psalmi să-l lăudăm. Că acesta s-a arătat râu Raiului celui cugetător, adăpând brazdele sufletelor cu ploile cele cereşti, şi arătându-le aducătoare de roduri lui Hristos Dumnezeu, celui ce prin rugăciunile lui, dă tuturor curăţire, şi luminare şi mare milă, celor ce săvârşesc pomenirea sa.

Şi acum..., a praznicului

Slavoslovia cea mare, Ecteniile şi Otpustul. Ceasul întâi şi Otpustul desăvârşit.

Canon de rugăciune către Sfântul apostol Iacob al lui Zevedeu

Troparul Sfântului apostol Iacob al lui Zevedeu, glasul al 3-lea: Apostol al lui Hristos prea ales şi frate al cuvântătorului de Dumnezeu celui iubit ai fost, prea lăudate Iacob; cere iertare de greşeli, pentru cei ce te laudă pe tine şi sufletelor noastre mare milă.

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta în căruţă l-a afundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel cel ce fugea, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu mreaja ta, ca un pescar isteţ, sufletul meu scoţându-l din adâncul greşelilor, fericite, luminează-l cu străluciri luminoase şi ca să laude după vrednicie a ta sfântă pomenire, bine îl povăţuieşte, de Dumnezeu grăitorule, Sfinte apostole Iacob.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel mai înainte de veci împreună fără de început cu Tatăl şi Dumnezeul Cel Desăvârşit, Întrupându-Se, S-a arătat pe pământ ca un Om şi împreună lucrător şi slujitor harului prea înţelept, te-a arătat, fericite, cu puterea Lui întărit.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoscând bunul fel al sufletului tău, Dumnezeu Cel mai înainte Atotştiutor şi tăria ta şi gândul tău cel nebiruit, mărite, mai înainte socotind, cu slujitorii Săi te-a aşezat, ca să-L vesteşti pe Dânsul neamurilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îngerul Sfatului celui Mare al Tatălui, din Maica ce n-a ştiut de bărbat, arătându-Se lumii, Trup a luat; care pe tine ucenic cu virtuţi împodobit te-a arătat şi de Dumnezeu grăitor, ca să vesteşti cuvintele Lui, apostole Iacob.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lucruri prea mărite de tine s-au grăit în neamurile neamurilor; că pe Dumnezeu Cuvântul în pântece L-ai încăput, şi curată ai rămas, de Dumnezeu Născătoare, Marie. Pentru aceasta toţi te cinstim pe tine cea după Dumnezeu, ocrotirea noastră.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit Cerurile cu pricepere şi ai întemeiat pământul peste ape, întăreşte-mă pe piatra Bisericii, Hristoase, că nu este sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine suflarea cea repede de sus a Mângâietorului aprinzându-te, înţelept de Dumnezeu grăitor te-a arătat, spunând luminat Măririle Cuvântului Celui ce S-a Întrupat, căruia şi însuţi văzător ai fost.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine ca pe o săgeată aleasă şi ascuţită, Cuvântul în inimile vrăjmaşilor te-a înfipt, ca să rupi sufletele celor potrivnici, prea înţelepte şi să dobândeşti prăzile lor, sfinte tăinuitorule, apostole Iacob.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţită şi de lumină purtătoare naşterea ta, înţelepte, pentru apropierea cu rudenia cea cu Dumnezeu, prea fericite, luminat arătată se vede; că din pruncie te-ai arătat trăitor cu Cuvântul împreună.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucuria nepătatului tău suflet fiind văzută de Stăpânul şi mai înainte de chemare, fericite Iacob, te-ai arătat lui vrednic de primit şi orânduielii Lui cunoscător te-ai făcut.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai înaltă decât Heruvimii şi decât Serafimii te-ai arătat, de Dumnezeu Născătoare; că tu singura ai primit în pântecele tău pe Dumnezeu cel Neîncăput, ceea ce eşti neîntinată. Pentru aceasta pe tine toţi credincioşii cu cântări pururea te fericim.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat Sânurile Părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat; pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiesc propovăduitor al lui Hristos te-ai făcut fericite Iacob, că tu chemat fiind, degrab ai urmat, nesocotind părintească legătură şi cele trecătoare cu cele veşnice schimbându-le. Pentru aceasta şi moştenirii cereşti celei negrăite te-ai învrednicit, pururea vrednicule de cântare.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

O, căldurosul tău dor către Stăpânul! Că tu pe Dânsul foarte L-ai iubit, cu strălucirea Lui fiind luminat şi preschimbat te-ai arătat tuturor a doua lumină, cu razele cele dintâi şi cu mărirea, fiind strălucit, prea fericite Iacob.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţă cinstită şi prea minunată ai avut, căci cu dorinţa luând şi dorirea cea de neoprit, ai dobândit fericirea cea mai de pe urmă, a gândului binelui, de Dumnezeu înţelepţite, cântând împreună cu cei fără de trup: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tine însuţi dându-te tot voilor Stăpânului, apostole de Dumnezeu învăţate, la înălţimea virtuţilor te-ai ridicat în chip vădit şi la dumnezeiasca culme cu adevărat; şi de acolo râurile tămăduirilor izvorăşti, celor ce măresc sfântă pomenirea ta, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Tu eşti lauda credincioşilor, ceea ce nu ştii de mire, tu ocrotitoarea, tu şi scăparea credincioşilor, zid şi liman; că duci rugăciunile către Fiul tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi izbăveşti din primejdii pe cei ce te cunosc pe tine cu credinţă şi cu dragoste, de Dumnezeu Născătoare, prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul? Ci, mă întoarce şi la Lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca alt Ilie nou cu râvnă fiind aprins, pe cei ce nu se plecau propovăduirii tale ai vrut să-i arzi, mărite. Dar te-a oprit pe tine voitorul Milostivirii, povăţându-te cu blândeţele harului.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suitu-te-ai la înălţimea virtuţii într-aripându-te prin iubirea de Scaunele cele alese ale Stăpânului şi ai dorit, mărite, a avea cinste mai mare, nu ca şi cum ai fi poftit mărirea cea deşartă, ci ca să vezi fără mijlocire pe Cel pe care L-ai iubit.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Covârşit-a Sfântul apostol Iacob, Mântuitorule, hotarele omenirii, că întru puterea Ta, ca întru o haină îmbrăcându-se, izvorăşte râuri de tămăduiri şi de minuni şi luminează marginile lumii prin credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nor luminos pe tine cel îndumnezeit şi luminat cu slava Cuvântului, în Muntele Taborului te-a umbrit, fericite Iacob. Şi te-ai învrednicit a auzi glasul Părintesc, care a adeverit Fiimea Lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îndrăznire ca o Maică către Fiul tău câştigând, prea curată, purtarea de grijă cea pentru noi cei de un neam, te rugăm, nu o trece cu vederea. Că pe tine una către Stăpânul, noi creştinii rugătoare binevoitoare te avem.

Cântarea a 6-a

Irmos: Adâncul păcatelor şi viforul greşelilor mă tulbură şi întru adâncul deznădăjduirii celei silnice mă surpă pe mine; ci, întinde-mi şi mie mâna Ta cea tare, ca şi apostolului Petru şi din pierzare mă mântuieşte.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curgeri ca din izvorul tămăduirilor neîncetat vărsând şi luminarea învăţăturilor dreptei credinţe izvorând, mărite, sufletele celor ce vin la tine cu creştinească dorinţă, le luminezi, prea fericite Iacob.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vas de încăpere al bogatei şi cinstitei Lui propovăduiri aflându-te Stăpânul, prea fericite, te-a umplut de darurile Tainelor celor mai presus de minte, slujitorule al Vieţii celei veşnice.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mărirea cea de pe pământ cerând de la Hristos, ca de la un Împărat pământesc, să-ţi dea ţie, ai dobândit Împărăţia, nu cea de jos şi stricăcioasă, prea fericite Iacob, ci pe cea nestricăcioasă, pe care prin luptă ai luat-o.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stăpânul binevoind a lua pentru noi omorârea, care este pricina învierii celei adevărate a morţilor, ca pe un învăţător de Tainele Sale, pe tine, prea fericite, te-a luat împreună lucrător în noaptea în care a fost vândut.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut Adâncul milostivirilor, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, izbăveşte-mi sufletul de suferinţele vieţii şi deschide-mi uşa bucuriei duhovniceşti, că spre tine, Fecioară, nădejdea mi-am pus.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Glas dumnezeiesc auzind chemându-te pe tine, dragostea de tată ai trecut-o cu vederea şi ai alergat la Hristos, cu fratele tău, Sfinte mărite Iacob. Cu care împreună te-ai şi învrednicit a vedea dumnezeiasca Schimbare la Faţă a Domnului.

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat în Babilon oarecând; pentru aceasta tinerii în cuptor cu bucuros picior, ca într-o grădină verde săltând, au cântat: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Paharul Stăpânului Hristos ai băut, precum ai făgăduit şi cu Botezul Lui te-ai botezat, de Dumnezeu fericite, căruia acum cu osârdie strigi, bucurându-te: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Razele vederii de Dumnezeu strălucit te-ai arătat, Sfinte apostole Iacob; pentru aceasta cu cununa Împărăţiei Hristos Domnul te-a împodobit pe tine, care cânţi împreună cu îngerii: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumina cea neînserată tu în Muntele Taborului văzând, la pământ ai căzut, neputând a o vedea cu ochii şi dacă ai auzit glasul Părintesc, ai strigat luminat: Binecuvântat eşti Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iată ţi-a împlinit ţie făgăduinţele Cel de mari lucruri dătător; la Dânsul înălţându-te cu urmarea Patimilor Lui, căruia stându-I înainte acum, strigi bucurându-te: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Doimea firilor, iar nu a feţelor, Celui ce S-a Întrupat din tine, Fecioară, propovăduim; pe care după Trup Îl închipuim şi ne închinăm asemănării Chipului Lui, cei ce ne-am împăcat cu Dumnezeu prin tine, preacurată.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, muncitorul haldeilor l-a ars nebuneşte cinstitorilor de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia cu o Putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetul lui Avraam tu, de Dumnezeu văzătorule, agonisindu-ţi lui Hristos, celui ce te-a chemat pe tine, ai urmat, de Dumnezeu înţelepţite şi rob te-ai făcut Lui, ca Făcătorului şi Mântuitorului, strigând: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mai tare decât tunetul a fost glăsuirea ta şi decât răsunarea cea de demult închipuitoare a celor din Lege; că pe Hristos ca un tunet L-ai vestit în toată lumea

Dumnezeu şi Făcător şi Mântuitor cântând: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Minunat te-ai făcut, mărite, cu luminarea mărturisirii şi cu strălucirea slujirii celei adevărate lui Dumnezeu, şi domn a tot pământul fiind pus, apostole, Făcătorului şi Mântuitorului cânţi: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe SfântulDuh, Domnul.

În tot pământul a străbătut cuvântul tău Sfinte apostole Iacob, lovind ca un tunet mintea celor necredincioşi, ai luminat cu dumnezeiască lumina credinţei ca un fulger pe toţi cei ce strigă cu supunere: tineri binecuvântaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Limbile ritorilor nu pot să te laude pe tine, o, de Dumnezeu Născătoare Marie, dumnezeiască Mireasă: că pe Hristos, cel ce este peste toate Dumnezeu, L-ai născut, Fecioară, pe Făcătorul şi Mântuitorul, căruia strigăm: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât Cerurile; pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sfinţenie săvârşindu-ţi călătoria ta, acum fiind în Locaşurile Sfinţilor, mărite, bucurându-te vezi raza cea întreit strălucitoare; de care bucurându-te, prea înţelepte, pe cântăreţii tăi plini de veselie şi de bucurie arată-i, cu rugăciunile tale, prea fericite Iacob.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nesuferind a te vedea pe făcătorii de rele şi ucigaşii, ca şi mai înainte pe Stăpânul tău, te-au ucis cu sabia pe tine următorul lui Hristos, celui ce S-a Răstignit cu Trupul pentru noi că faptele lor defăimându-le, cu pilda vieţii tale le-ai vădit ca un grăitor de Dumnezeu, prea fericite.

Stih: ***Sfinte apostole Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sabia cerească fiind pedepsit Irod, de răni a pierit; căci pe slujitorii şi pe ucenicii Tăi Cuvinte, pe care apostoli i-ai numit, n-a amorţit ucigându-i ticălosul. Pentru aceasta uimiţi de a ta dreaptă veghere, Făcătorule de bine, pe Tine Te slăvim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cinstind pomenirea ta cu bucurie, te lăudăm pe tine, prea fericite Iacob, tăinuitorule al lui Hristos, cântând râvna ta cea fierbinte şi călătoria cea lungă şi luptele tale şi înjunghierea; fiu al tunetului şi lumină şi judecător şi de Taine grăitor, cu credinţă pe tine toţi te numim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai, o, Fecioară, Maică a lui Dumnezeu, mai presus de fire născând cu Trup pe Cuvântul Cel Bun, pe care Tatăl din inima Sa L-a rostit mai înainte de toţi vecii ca un Bun, pe Care acum şi mai presus de trupuri Îl cunoaştem, deşi este îmbrăcat cu Trup.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Făcându-te ucenic al lui Hristos şi bând paharul Lui, înţelepte, precum ţi-a zis ţie, fericite, de sabie ai fost omorât, Sfinte apostole Iacob. Pentru aceasta toată Biserica dănţuieşte, prăznuind sfântă pomenirea ta, întru care te lăudăm pe tine.

Imnografie

Troparul Sfântului apostol Iacob al lui Zevedeu: Apostol al lui Hristos prea ales şi frate al cuvântătorului de Dumnezeu celui iubit ai fost, prea lăudate Iacob; cere iertare de greşeli, pentru cei ce te laudă pe tine şi sufletelor noastre mare milă.

Condacul Sfântului apostol Iacob al lui Zevedeu: Glas dumnezeiesc auzind chemându-te pe tine, dragostea de tată ai trecut-o cu vederea şi ai alergat la Hristos, cu fratele tău, Sfinte mărite Iacob. Cu care împreună te-ai şi învrednicit a vedea dumnezeiasca Schimbare la Faţă a Domnului.

Sfinții zilei - 30 aprilie:

https://www.trinitas.tv/sfintii-zilei-30-aprilie/
şi
https://www.trinitas.tv/30-aprilie/

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului apostol Iacob, fratele Sfântului Ioan evanghelistul, unul din cei doisprezece apostoli

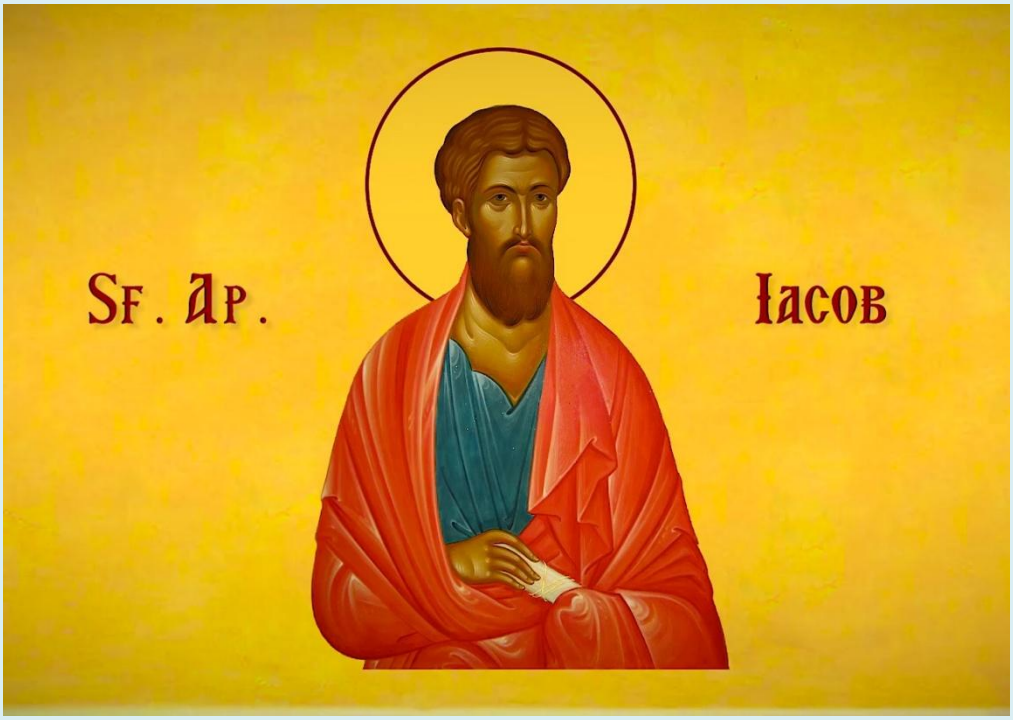

Sfântul apostol Iacob a fost fiul lui Zevedeu şi fratele Sfântului evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu. Şi era unul din cei doisprezece apostoli, care împreună cu fratele său, lăsându-şi corabia, pe tatăl său şi mreaja sa, a mers după Iisus la chemarea Lui cea dumnezeiască şi Îi urmă pretutindeni, luând aminte la învăţăturile ce ieşeau din Preacurata Lui gură şi vedea minunile ce se făceau de El. Pe aceşti doi fraţi apostoli i-a iubit Domnul atât de mult, încât unuia dintre ei i-a dat pieptul Său spre rezemare, iar acestuia i-a făgăduit paharul Său, pe care l-a băut pe Cruce. Însă şi ei au iubit atât de mult pe Domnul lor şi atâta râvnă au arătat după El, încât au voit să pogoare foc din cer, asupra celor ce nu credeau în Hristos, ca să-i piardă. Şi ar fi făcut aceasta, dacă nu i-ar fi oprit îndelung răbdătorul Hristos.

Pe aceşti amândoi fraţi, Iacob şi Ioan şi pe Sfântul apostol Petru nicidecum nu-i lăsa Domnul fără să le spună ceva; şi mai ales le descoperea lor mai mult decât celorlalţi, dumnezeieştile Lui taine, precum pe Tabor, când, vrând să-Şi arate slava dumnezeirii Sale, a luat pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan. Iar după patima cea de bunăvoie şi după Învierea şi Înălţarea Domnului nostru şi după primirea Sfântului Duh, Sfântul apostol Iacob s-a dus în Spania şi în alte părţi, propovăduind Cuvântul lui Dumnezeu şi s-a întors iarăşi în Ierusalim.

***

Şi a fost iudeilor înfricoşător ca un tunet, pentru că, neîndoindu-se, învăţa cu toată îndrăzneala despre Iisus Hristos, cum că El este adevăratul Mesia, Mântuitorul lumii. Şi biruia pe farisei şi pe învăţătorii Legii din dumnezeieştile Scripturi, mustrând şi ocărând împietrirea inimii şi necredinţa acelora. Iar ei, neputând să stea împotriva cuvintelor lui cele nebiruite, a momit cu aur contra lui pe un oarecare filozof vrăjitor, anume Ermoghen, ca să aibă înfruntare cu Iacob şi să-i ruşineze învăţătura lui.

Vrăjitorul, fiind mândru şi nevoind să vorbească singur cu Iacob, a trimis pe ucenicul său, care se numea Filit, zicând: "Nu numai pe mine singur, dar nici pe ucenicul meu nu va putea Iacob să-l biruiască în înţelepciune". Dar Filit, vorbind cu Sfântul Iacob, n-a putut să se împotrivească înţelepciunii Sfântului Duh, care era în apostol; ci a tăcut ca un mut şi nu şi-a deschis gura spre împotrivire. Şi, cunoscând adevărul, s-a umilit, şi întorcându-se la vrăjitor, învăţătorul său i-a spus că este nebiruită învăţătura lui Iacob, pe care o întăreşte şi cu minuni, sfătuind pe învăţător, ca, lăsându-şi dăscălia sa, să binevoiască să fie ucenic al lui Iacob. Iar tiranul Ermoghen, cu vrăjile sale, a chemat pe diavoli şi le-a poruncit, ca să ţină pe Filit în loc, ca pe un legat, ca să nu se poată mişca câtuşi de puţin şi i-a zis: "Voi vedea de te va izbăvi Iacob acela".

Iar Filit a trimis pe un oarecare în taină la apostol, înştiinţându-l despre legarea sa de la diavol, prin vrăjile lui Ermoghen.

Iar apostolul a trimis la el mahrama sa, poruncindu-i, ca, luându-o, să zică cuvintele acestea: Domnul dezleagă pe cei ferecaţi în obezi, Domnul ridică pe cei surpaţi.

Zicând acestea Filit, îndată s-a liberat din legarea cea nevăzută, iar diavolii, prin mahrama apostolului înfricoşându-se de puterea cuvintelor celor grăite, au lăsat pe Filit, care, batjocorind pe Ermoghen, a alergat la Sfântul Iacob şi, învăţând dreapta credinţă, s-a botezat.

Ermoghen, umplându-se de mânie şi ură, a jurat pe diavolii ce-i slujeau, ca pe Iacob şi pe Filit legaţi să-i aducă la dânsul. Dar după ce s-au apropiat diavolii de casa în care era Sfântul Iacob cu Filit, îndată Îngerul Domnului, prin porunca lui Dumnezeu, a prins pe diavolii aceia şi, legându-i cu nevăzute legături, îi muncea. Iar diavolii cei nevăzuţi, minunându-se de puterea lui Dumnezeu, strigau în auzul tuturor, zicând: "Iacobe, apostole al lui Hristos, fii milostiv nouă, pentru că noi cu

porunca lui Ermoghen am venit să te legăm pe tine şi pe Filit; dar iată, acum suntem tare legaţi şi cumplit munciţi!"

Iar Sfântul Iacob a zis: "Îngerul lui Dumnezeu cel ce v-a legat pe voi, acela să vă dezlege şi, ducându-vă, aduceţi aici la mine pe Ermoghen, fără de nici o vătămare".

Şi îndată diavolii fiind dezlegaţi, au alergat la Ermoghen şi apucându-l, într-o clipeală a ochiului, l-au legat şi l-au dus înaintea apostolului, rugând pe apostol ca să-i libereze şi să izbândească asupra lui Ermoghen.

Iar apostolul a întrebat pe diavoli pentru ce n-au legat pe Filit, precum le-a fost lor porunca de la Ermoghen. Răspuns-au diavolii: "Noi nici muştele din casa ta nu putem să le mişcăm".

Deci, a zis apostolul către Filit: ***"Domnul nostru ne-a poruncit să răsplătim bune pentru rele; deci, dezleagă pe Ermoghen şi-l fă slobod de diavoli".***
Şi a fost aşa, iar apostolul a zis către Ermoghen cel dezlegat din legăturile diavolilor: ***"Domnul nostru nu voieşte ca să aibă slugi fără voie, slujindu-i de nevoie, ci de voia cea bună. Deci, tu du-te oriunde voieşti".***

Şi a zis Ermoghen: "Dacă voi ieşi din casa ta, îndată mă vor ucide diavolii, pentru că ştiu cât de cumplită este mânia lor şi nu-mi este cu putinţă să mă izbăvesc de dânşii, dacă nu mă vei apăra tu".

Atunci apostolul i-a dat în mâini toiagul său, pe care-l purta la drum. Iar Ermoghen, mergând cu toiagul acela la casa sa, nici o supărare sau frică n-a avut de la diavoli. Şi, cunoscând puterea lui Hristos şi neputinţa diavolească văzând-o, a adunat toate cărţile vrăjitoriei sale şi le-a dus la Sfântul Iacob şi, căzând la picioarele lui, striga: "Robule al lui Dumnezeu Cel adevărat, cel ce scoţi sufletele omeneşti din pierzare, miluieşte-mă şi primeşte-mă pe mine, vrăjmaşul tău, în ucenicie".

Deci, învăţând Ermoghen Sfânta credinţă, a primit Sfântul Botez, iar cărţile vrăjitoreşti din porunca apostolului le-a ars şi s-a făcut slujitor al lui Hristos; şi făcea minuni în numele lui Hristos.

***

Aceasta văzând-o evreii, s-au pornit cu mânie mare şi au îndemnat pe împăratul Irod ca să ridice goană asupra Bisericii lui Hristos şi pe Iacob să-l ucidă.

Deci, împăratul Irod a poruncit ca să facă rău unora din Biserică şi a ucis cu sabia pe Iacob, fratele lui Ioan. Văzând că aceasta a plăcut evreilor, a poruncit a prinde şi pe Petru, pe care l-a şi pus în temniţă.

Evsevie, episcopul Cezareei Palestinei scrie despre Sfântul Iacob, că, pe când era osândit de Irod la moarte, un bărbat oarecare anume Iosia, unul din cei ce a pârât pe apostol către Irod, văzând bărbăţia şi îndrăzneala Sfântului Iacob, nevinovăţia şi sfinţenia lui cunoscându-le şi adevărul cuvintelor grăite de dânsul pentru venirea lui Mesia înţelegându-l, a crezut în Hristos şi mărturisitor al lui Hristos deodată s-a arătat. Atunci şi Iosia împreună cu Sfântul apostol Iacob a fost osândit la moarte.

Mergând împreună la locul cel de moarte, pe un slăbănog oarecare ce zăcea lângă cale, apostolul l-a făcut sănătos. Iar când îşi gătea grumajii săi spre tăiere, a rugat Iosia pe Sfântul Iacob ca să-i ierte păcatul cel făcut din neştiinţă, căci a fost clevetitor asupra lui la împărat. Iar apostolul, cuprinzându-l, l-a sărutat, zicând: ***"Pace ţie".*** Şi şi-au plecat amândoi capetele spre tăiere şi astfel s-au sfârşit.

Iar după tăiere, ucenicii Sfântului apostol Iacob, luând trupul învăţătorului lor, cu dumnezeiască povăţuire l-au dus în Spania, unde şi până acum se dăruiesc din mormântul lui tămăduiri de boli; şi se săvârşesc minuni întru slava lui Hristos Dumnezeu, Cel slăvit împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, de toată făptura în veci. Amin.

Catedral de Santiago de Compostela

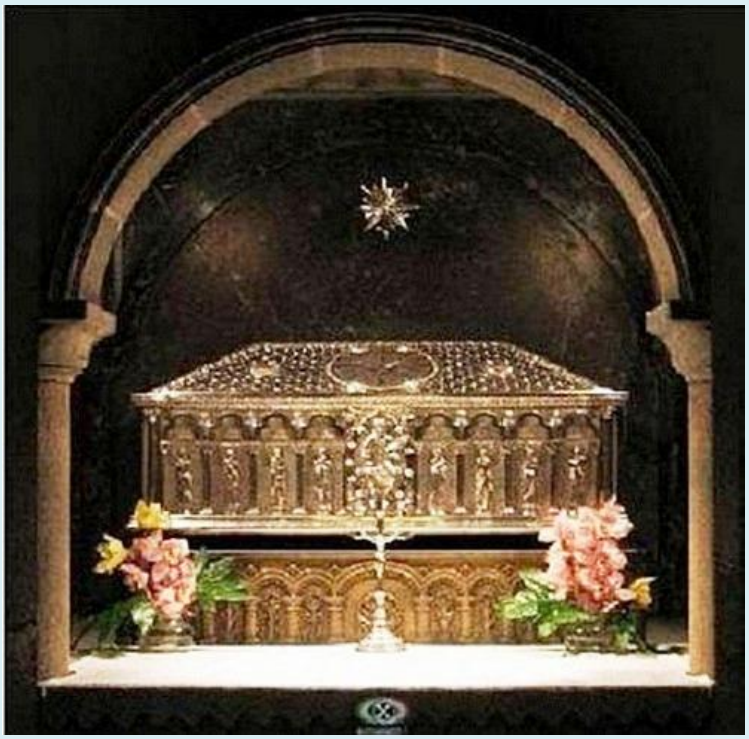

Sarcófago que contiene los restos mortales del apóstol Santiago el Mayor. Se halla en la catedral de Santiago de Compostela

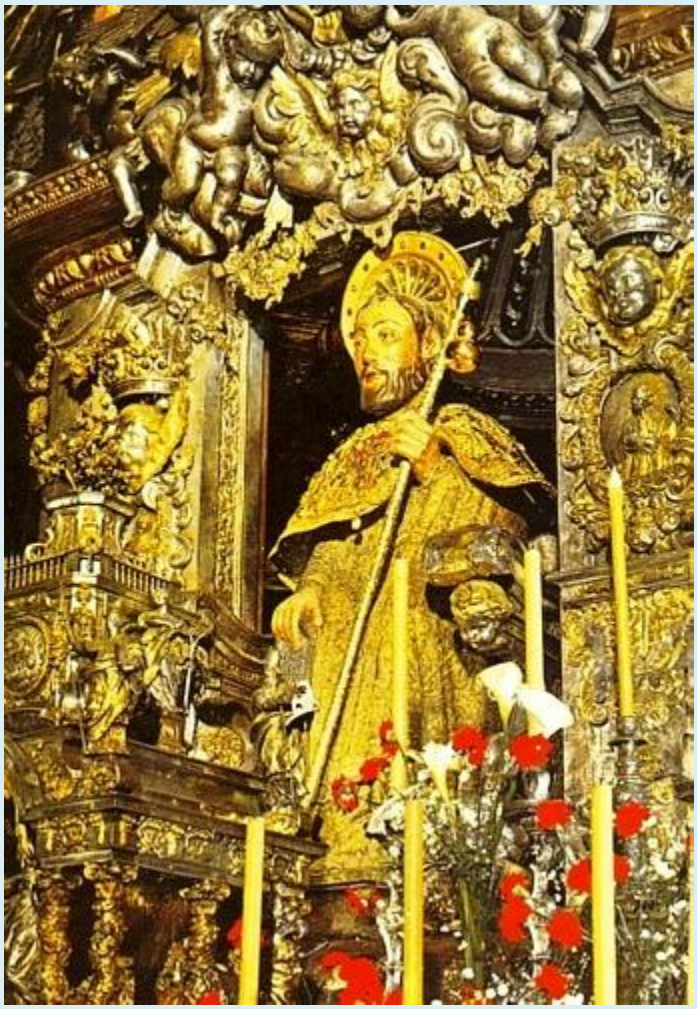

Estatua de Santiago el Mayor, hijo del Zebedeo, predicador de la Nueva Alianza en tierras de la Península Ibérica. Se halla en la Capilla Mayor de la Catedral de Santiago de Compostela.

Tur virtual:
http://www.turismo.gal/fotos/IMAGENES/FLASH/ARQUITECTURARELIGIOSANP/vtour_santiago/index.html

Sinaxar - Pomenirea Sfântului măritului apostol Iacob, fratele Sfântului Ioan, de Dumnezeu cuvântătorul

În această lună (aprilie), în ziua a treizecea pomenirea sfântului măritului apostol Iacob, fratele Sfântului Ioan, de Dumnezeu cuvântătorul.

Acest Iacob a fost fiul lui Zevedei şi fratele lui Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu. După chemarea lui Andrei şi Petru, a fost chemat şi el cu fratele său de Mântuitorul la apostolat. Aceştia îndată lăsând pe tatăl lor şi corabia şi celelalte toate au urmat Domnului. Şi atâta i-a iubit încât unuia i-a dăruit a se rezema pe pieptul Său, iar celuilalt i-a dăruit să bea paharul pe care şi El l-a băut.

Şi ei atâta râvnă aveau pentru Dânsul, încât au pornit să pogoare foc din cer ca să topească pe cei ce nu credeau. Şi poate că ar fi făcut aceasta, de nu i-ar fi oprit Hristos prin bunătatea Sa.

Drept aceea îi lua pururea cu Sine pe aceştia şi pe apostolul Petru la rugăciune şi la alte orânduieli, învăţându-i cele mai înalte şi mai tainice dogme.

Pe acest fericit Iacob, după patima şi înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos, nesuferindu-l Irod să îndrăznească şi să propovăduiască mântuitoarea învăţătură, a

pus mâinile pe dânsul, şi l-a omorât, trimiţându-l al doilea mucenic la Stăpânul Hristos, după mucenicul Ştefan.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Iacob al lui Zevedeu

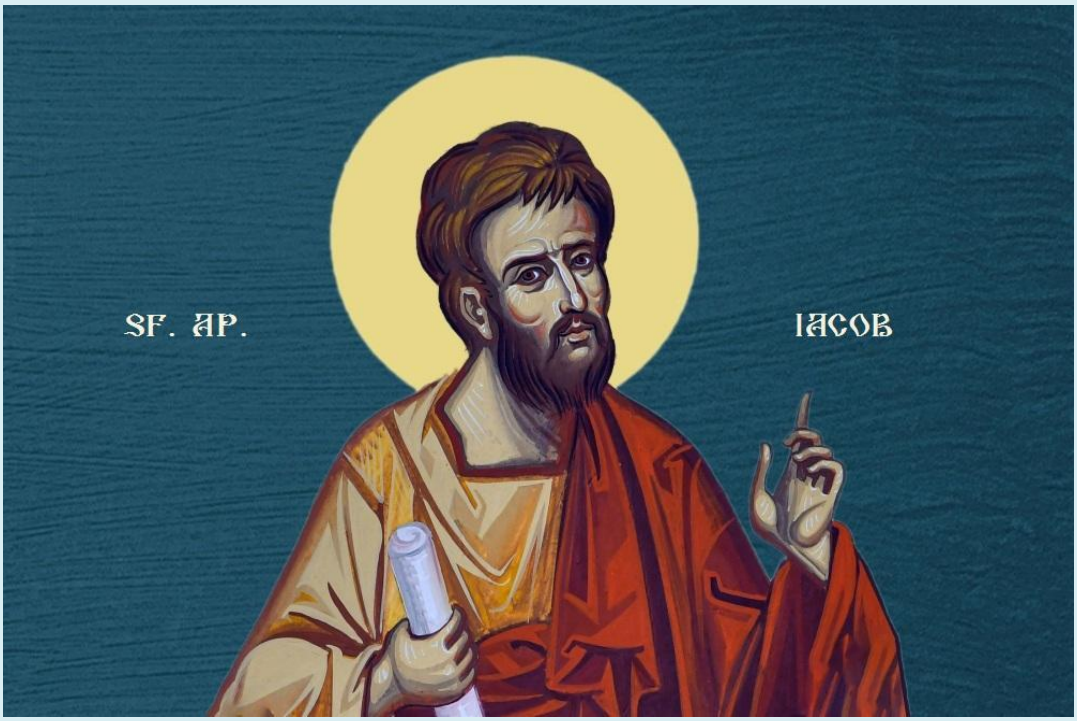

Sfântul Iacov, fiul lui Zevedeu, era din Betsaida Galileei, dintr-o familie de pescari şi a fost frate cu Sfântul Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu. Era unul dintre cei 12 apostoli ai Domnului Hristos. A fost numit Iacov cel mare, spre a-l deosebi de apostolul cu acelaşi nume, care a fost cel dintâi episcop al Ierusalimului.

La chemarea Domnului, cei doi fraţi, Iacob şi Ioan, au lăsat mrejele şi pe tatăl lor şi I-au urmat lui Hristos. Ei ştiau, ca foşti ucenici ai Sfântului Ioan Botezătorul, că Iisus este Mesia-Hristos şi credeau în El, luând aminte la învăţăturile Sale şi fiind martori ai minunilor făcute de El.

Acestor doi fraţi şi lui Petru, Mântuitorul Iisus Hristos le-a arătat slava dumnezeirii Sale pe Tabor.

Tradiţia spune că după Sfintele Pătimiri cele de bunăvoie ale Domnului, după Învierea şi Înălţarea Sa la cer şi după primirea Sfântului Duh, Sfântul apostol Iacov a propovăduit Evanghelia slavei lui Dumnezeu în Spania şi în alte părţi, apoi s-a întors la Ierusalim, învăţând cu toată îndrăzneala că Iisus este adevăratul Mesia, Mântuitorul lumii.

Văzând aceasta, iudeii s-au pornit cu mânie mare şi l-au îndemnat pe Irod Agripa (41-44) să ridice prigoană asupra Bisericii lui Hristos, iar pe Iacov să-l ucidă. Irod a pus mâna pe câţiva din fruntaşii Bisericii ca să-i piardă şi l-a ucis şi pe Iacov, fratele lui Ioan, cu sabia, iar pe Petru l-a închis în temniţă.

Tot Tradiţia ne spune că după tăiere ucenicii Sfântului Iacov, luând trupul acestuia, l-au dus în Spania, unde până astăzi se află mormântul său, la Compostela.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul apostol Iacob al lui Zevedeu; Sfântul ierarh Donat, episcopul Evriei

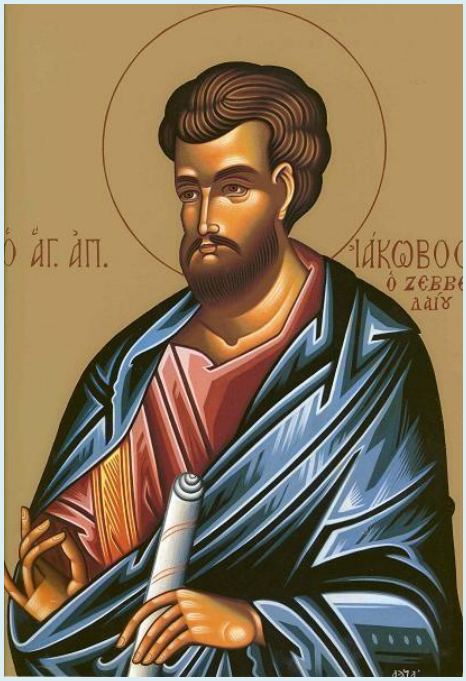

Sfântul apostol Iacob - originar din Betsaida (Palestina, azi Israel) a fost pescar, devenind prin chemarea Mântuitorului unul dintre cei doisprezece apostoli. A fost fiu al lui Zevedeu şi al Salomeii, frate al Sfântului Ioan evanghelistul.

I se mai spune Iacov cel mare sau fiul lui Zevedeu pentru a fi deosebit de Iacov cel mic sau Iacov al Lui Alfeu.

După ce Mântuitorul i-a chemat la apostolat pe Sfântul Petru şi Andrei, i-a chemat la slujirea apostolatului şi pe fiii lui Zevedeu, Ioan şi Iacob. Au fost de faţă la cele mai însemnate minuni săvârşite de Domnul, la Schimbarea la Faţă, la învierea fiicei lui Iair, la rugăciunea de pe Muntele Măslinilor.

După Pogorârea Sfântului Duh, Sfântul Iacob a părăsit Ierusalimul din pricina persecuţiei pornite împotriva creştinilor.

Fericitul Ieronim spune că a predicat iudeilor împrăştiaţi printre neamuri. Întors în Ierusalim, a suferit moarte martirică în timpul împăratului Irod Agripa, în anul 44.

Acesta a fost lovit cu pietre, după legea iudaică şi apoi, potrivit legii romane, a fost tăiat cu sabia.

Ucenicii sfântului i-au dus trupul în Spania, la Ira Flavia (astăzi - El Padron). În sec. al IX-lea, sfintele moaşte au fost mutate în Catedrala din Compostella.

Tumba de Santiago apóstol, Catedral de Santiago de Compostela, La Coruña, Galicia

***

Sfântul Donat, episcopul Evriei - A păstorit în Evria, în timpul împăratului Teodosie cel mare (379-395). Datorită vieţii curate, Dumnezeu l-a învrednicit cu darul facerii de minuni. Sfântul a trecut la cele veşnice în anul 387.

Proloage - Pomenirea Sfântului apostol Iacov al lui Zevedei († 42)

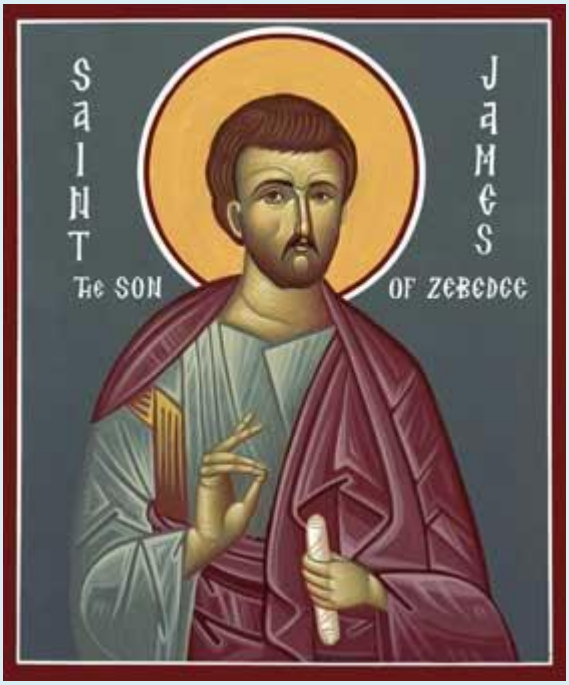

Luna aprilie în 30 de zile: Pomenirea Sfântului apostol Iacov al lui Zevedei († 42)

Sfântul Iacov, fiul lui Zevedei, era din Betsaida Galileii, dintr-o familie de pescari şi a fost frate cu Sfântul Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, şi era unul din cei doisprezece apostoli, chemat de Domnul la ucenicie "de la vânarea peştilor". A fost numit Iacov cel mare, spre a-l deosebi de apostolul cu acelaşi nume, care a fost cel dintâi episcop al Ierusalimului şi care s-a numit Iacov cel mic.

La chemarea Domnului, cei doi fraţi au lăsat mrejele şi pe tatăl lor şi au urmat pe Hristos. Ei ştiau, ca foşti ucenici ai Botezătorului, că Iisus este Mesia-Hristos şi credeau în El, luând aminte la învăţăturile ce ieşeau din prea curata Lui gură şi fiind martori la minunile făcute de El. Şi atât îi iubea Domnul, încât unuia i-a dat spre rezemare pieptul Său, iar celuilalt i-a făgăduit paharul pe care El Însuşi l-a băut. Însă şi ei atât L-au iubit pe Domnul şi atâta râvnă au arătat faţă de Dânsul, încât şi foc din cer au voit să pogoare peste cei ce nu credeau în El.

Pe aceşti doi fraţi şi pe Petru, nicidecum nu-i lăsa Mântuitorul fără să le descopere mai mult decât celorlalţi apostoli dumnezeieştile Lui taine, precum s-a petrecut pe Tabor, când a voit să-Şi arate slava dumnezeirii Sale, iar, mai târziu, în Ghet-

simani, când le-a descoperit, tot lor trei, taina cea adâncă a Crucii şi a smereniei Sale.

Tradiţia mărturiseşte că, după patima cea de bunăvoie, după Învierea şi Înălţarea Domnului la cer, după primirea Sfântului Duh, Sfântul apostol Iacov a fost în Spania şi în alte părţi şi, acolo, a propovăduit cuvântul lui Dumnezeu şi că s-a întors la Ierusalim, învăţând cu toată îndrăzneala că Iisus este adevăratul Mesia, Mântuitorul lumii.

Aceasta văzând-o, păgânii s-au pornit cu mânie mare şi au îndemnat pe Irod Agripa (41-44) să ridice prigoană asupra Bisericii lui Hristos, iar pe Iacov să-l ucidă.

Deci, Irod a pus mâna pe câţiva din fruntaşii Bisericii, ca să-i piardă şi a ucis pe Iacov, fratele lui Ioan, cu sabia, iar pe Petru l-a închis în temniţă.

Şi, spune tradiţia, că, după tăiere, ucenicii Sfântului Iacov, luând trupul învăţătorului lor, după dumnezeiasca povăţuire, l-au dus în Spania, unde şi până acum, la mormântul lui de la Compostella, se săvârşesc minuni, întru slava lui Iisus Hristos Dumnezeu, Cel ce este slăvit împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, de toată făptura, în veci.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol Iacov

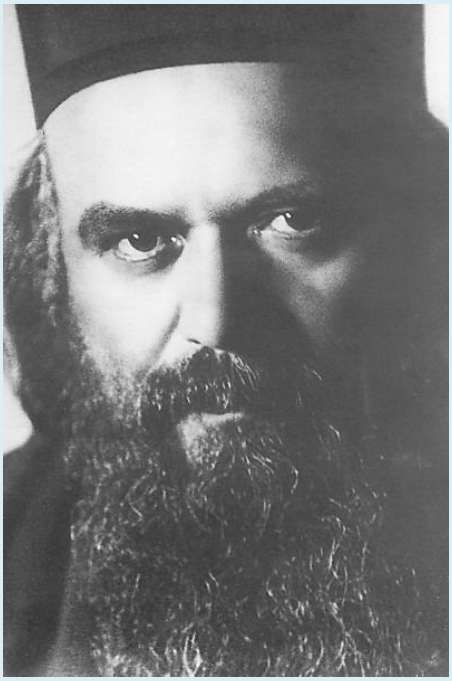

Iacov a fost feciorul lui Zevedei, fratele lui Ioan şi unul dintre cei doisprezece apostoli. La chemarea Stăpânului Hristos, Iacov a părăsit mreaja lui de pescar şi pe tatăl său şi împreună cu fratele lui Ioan au urmat fără preget chemării Mântuitorului.

El era unul din acea treime de apostoli în faţa cărora Domnul a descoperit cele mai mari minuni, căci în faţa lor S-a schimbat la faţă pe Muntele Tabor şi lor le-a fost dat să fie martorii agoniei Lui din Grădina Ghetsimani, mai înainte de Patima Lui.

După Pogorârea Sfântului Duh, Sfântul apostol Iacov a predicat Evanghelia în mai multe locuri, călătorind până în Spania. După ce s-a întors din Spania, iudeii au început să se certe cu el din pricina interpretării Sfintei Scripturi, dar nici unul dintre ei nu a putut să-i stea împotrivă, nici măcar un anume vrăjitor, Hermoghenes. Hermoghenes şi discipolul lui, Filip, au fost învinşi de puterea adevărului predicării lui Iacov şi binevoind Domnul, amândoi au venit la Sfântul Botez.

Dar iudeii nu s-au lăsat, ci 1-au clevetit pe apostol înaintea lui Irod, înduplecându-1 pe un anume Iosia să îl atace pe faţă pe Iacov. Dar Iosia, văzând purtarea nobilă şi curajoasă a apostolului şi ascultând predica lui cea limpede care arăta fără putinţă de tăgadă adevărul, s-a pocăit şi a crezut în Hristos.

Când Iacov a fost osândit la moarte, acest Iosia a fost osândit şi el împreună cu apostolul. Pe drum înspre locul de ucidere, Iosia îl rugă cu lacrimi pe apostolul Iacov să îl ierte pentru atacurile lui josnice şi mârşave la care îl înduplecaseră iudeii. Apostolul 1-a îmbrăţişat şi 1-a sărutat şi i-a zis: „Pace ţie şi deplină iertare!"

Amândoi şi-au plecat capetele sub sabie şi murind s-au înălţat la Domnul, pe carele L-au iubit şi căruia I-au slujit.

Sfântul apostol Iacov a luat cununa muceniciei la Ierusalim, în anul 45. Trupul lui a fost mutat în Spania, unde la sfintele lui moaşte se lucrează minuni până în ziua de astăzi.

Cântare de laudă Ia Sfântul apostol Iacov

Iacov al lui Zevedei unul dintre cei trei ucenici a fost
Care de vederea tainelor Domnului s-au învrednicit.
El pe Domnul a văzut Carele schimbatu-S-a la faţă,
În veşmânt alb ca lumina,
Faţa Lui ca soarele strălucind.
El pe Domnul a văzut rugându-Se cu picuri de sânge,
În Grădina Ghetsimani,
Ca un prizonier
În temniţa lumii.

De această nepotrivire
Iacov s-a tulburat,
Până când însuşi Domnul cu Lumina învierii
Pe apostolul Său l-a luminat.
Domnul înviind, Iacov a crezut;
Tulburarea lui grea s-a risipit ca un fum.
Iar când Duhul S-a pogorât pe apostoli luminând,
Iacov de nebiruită putere s-a covârşit.

El războiul în contra a demonilor stăpânire

Cu putere, zi şi noapte, a purtat.
El cu minuni mari, de Hristos hărăzitul,
Numele lui Dumnezeu către popor şi popoare,
Spre a Domnului slavă, a purtat:
Până când Numele lui Hristos Dumnezeu
În întreaga lume a strălucit.

Zadarnic Irod sângerosul
Capul apostolului
L-a tăiat;
Căci pe al viteazului său cap Domnul
Cununa biruinţei
A aşezat.

Viaţa şi pătimirile Sfântului apostol Iacov, fiul lui Zevedeu a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 30 aprilie

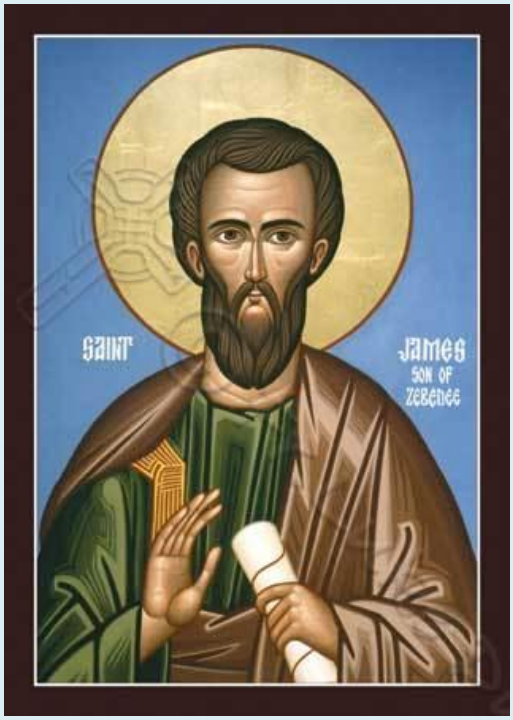

„Domn ai fost peste tot pământul, mărite, precum de tine este scris, apostol fiind Celui ce a făcut toate, şi pentru râvna ta cea călduroasă de la cei fărădelege ucidere cu sabia ai răbdat, prea înţelepte, din cinstita adunarea celor doisprezece împreună apostoli tu întâi fiind omorât, fericite. “ (Stihiră la Doamne strigat-am, 30 aprilie)

***

Sfântul Iacov, fiul lui Zevedeu şi fratele Sfântului evanghelist Ioan Teologul, a fost unul dintre cei doisprezece apostoli aleşi de Domnul dintre pescari, pentru a-I fi ucenici. Chemat de Iisus Hristos, Iacov împreună cu fratele său au părăsit barca, pe tatăl lor şi mrejele şi s-au alăturat lui Hristos (Matei 4, 21-22), urmându-L peste tot, ascultând poruncile Sale şi văzând minunile pe care El le săvârşea. Şi Domnul a iubit atât de mult pe cei doi fraţi, încât a făgăduit unuia dintre ei (Ioan) să se odihnească la pieptul Său (Ioan 13, 23), şi a poruncit să dea celuilalt (Iacov) să bea paharul pe care El însuşi l-a băut (Matei 20, 22-23).

Şi aceşti apostoli au iubit pe Domnul atât de mult şi I-au arătat atâta credinţă, încât au vrut să cheme foc din cer asupra necredincioşilor ca să-i mistuie (Luca 9, 54); şi ar fi făcut aceasta de nu i-ar fi oprit milostivul nostru Domn Iisus Hristos.

Acestor doi apostoli, Iacov şi Ioan, fii ai lui Zevedeu, precum şi Apostolului Petru, le-a descoperit, în chip deosebit, Domnul natura Sa dumnezeiască şi Tainele Sale, alegându-i pe ei dintre toţi apostolii, aşa cum s-a întâmplat, de pildă, pe Muntele Tabor, când Domnul, voind să le arate strălucirea dumnezeirii Sale, a luat pe Petru, Iacov şi Ioan şi s-a schimbat la faţă înaintea lor (Matei 17, 1-13).

După pătimirea cea de voie, învierea şi înălţarea Domnului nostru şi pogorârea Sfântului Duh, Sfântul apostol Iacov a călătorit prin Spania şi alte ţări, vestind Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi s-a întors la Ierusalim. Şi glasul lui era ca tunetul (Marcu 3, 17) când îi dojenea pe iudei, căci el vestea cu mare cutezanţă pe Iisus Hristos, prea slăvindu-L ca pe adevăratul Mesia, Mântuitorul lumii.

Iacov îi înfrunta pe farisei şi pe cărturari, învinuindu-i pentru necredinţă şi mustrându-i pentru împietrirea inimii lor. Şi ei, neputându-i ţine piept, au pus pe vrăjitorul Ermoghen să vorbească în locul lor, ca să-l facă de ocară pe apostol.

***

Bărbat îngâmfat fiind, vrăjitorul nu a vrut să facă vorbire cu Iacov şi a trimis pe ucenicul său, pe nume Filet, zicând: „Nu doar eu, ci chiar ucenicul meu va birui pe Iacov în cuvinte“.

Filet a venit la Iacov, însă neputându-se nicicum opune înţelepciunii Sfântului Duh al cărui har coborâse în Sfântul apostol, a rămas tăcut ca un mut, neputând măcar să deschidă gura. Deosebind care este adevărul, Filet s-a întors cu umilinţă la stăpânul lui, vrăjitorul, şi i-a povestit cum nu a putut sta împotriva lui Iacov, care şi-a întărit vorbele prin minuni. Mai mult decât atât, Filet l-a povăţuit pe învăţătorul său să lase vrăjitoria şi să devină ucenicul lui Iacov.

Dar îngâmfatul Ermoghen a chemat diavoli prin vrăjile sale şi le-a poruncit să-l ţină legat pe Filet într-un loc, astfel încât acesta să nu se poată mişca de acolo. Şi a adăugat: „Să vedem cum te va elibera Iacov al tău!“

Filet a trimis în secret vorbă apostolului cum că era legat de draci prin vrăjile lui Ermoghen.

Auzind acestea, apostolul i-a trimis ştergarul său, zicându-i să se ţină de acesta şi să spună următoarele cuvinte: „Domnul dezleagă pe cel legat; Domnul ridică pe cel căzut“ (Ps. 145, 7-8). De îndată ce a rostit Filet aceste cuvinte, a fost slobozit din legăturile nevăzute; căci dracii, îngroziţi de ştergarul apostolului şi de puterea cuvintelor rostite, şi-au slobozit strânsoarea şi au fugit de la Filet.

Atunci Filet, râzând de Ermoghen, a mers la Sfântul Iacov şi, învăţând de la el sfânta credinţă, a fost botezat.

Dar Ermoghen, plin de mare furie şi supărare, a adunat diavolii care-l slujeau şi le-a poruncit să-i aducă la el pe Iacov şi pe Filet legaţi. însă apropiindu-se diavolii de locul în care stăteau Sfântul Iacov şi Filet, îngerul Domnului, la porunca lui Dumnezeu, a prins pe draci şi, legându-i cu legături nevăzute, a început să-i chinuiască. Diavolii, chinuiţi de puterea lui Dumnezeu, strigau ca să audă toţi: „Iacove, apostolul lui Hristos, ai milă de noi. Căci noi am venit să te legăm pe tine şi pe Filet la porunca lui Ermoghen. Şi iată-ne acum legaţi pe noi şi mult pătimind!“

Sfântul Iacov a zis diavolilor: „îngerul lui Dumnezeu, cel care v-a legat, să vă elibereze din legături: Şi mergeţi şi aduceţi-mi-l pe Ermoghen, fără a-i face vreun rău“. Chiar atunci, diavolii, eliberaţi din prinsoare, s-au dus la Ermoghen şi, prinzându-l, l-au aşezat legat în faţa apostolului într-o clipită şi l-au rugat pe apostol să le îngăduie să se răzbune pentru chinurile îndurate.

Apostolul a întrebat de ce nu au legat pe Filet aşa cum le poruncise Ermoghen. La aceasta, diavolii au răspuns: „Nu putem să ne atingem nici măcar de o muscă în casa ta“.

Atunci i-a zis apostolul lui Filet: „Domnul nostru ne-a poruncit să răsplătim răul cu bine. Slobozeşte-l deci pe Ermoghen şi scapă-l de diavoli“.

După aceasta, apostolul i-a zis lui Ermoghen, care fusese slobozit din legăturile dracilor: „Domnul nostru nu doreşte ca robii Lui să fie siliţi, ci vrea ca El să fie slujit de bună voie. Poţi merge oriunde doreşti!“

Şi Ermoghen a zis: „De îndată ce voi părăsi această casă, diavolii mă vor omorî, căci eu ştiu cât de năpraznică este mânia lor. Şi mai ştiu că nu îmi este cu putinţă să scap de ei dacă tu nu mă vei apăra“.

Atunci apostolul a pus în mâna lui toiagul de care se slujea în călătorii. Ermoghen a mers la casa lui cu acel toiag şi pe drum nu i s-a întâmplat nici un rău de la diavoli. Aşa încât, cunoscând puterea lui Hristos şi văzând neputinţa diavolilor, Ermoghen a adunat toate cărţile sale vrăjitoreşti, le-a adus la Sfântul Iacov şi, căzând la picioarele apostolului, a strigat: „Rob adevărat al Dumnezeului Celui adevărat, care scoţi de la pierzare sufletele oamenilor! Ai milă de mine şi primeşte pe duşmanul tău ca ucenic al tău!“ învăţând de la Iacov despre sfânta credinţă,

Ermoghen a primit botezul şi a ars, la cererea apostolului, cărţile de vrăjitorie. Şi a devenit slujitor adevărat al lui Dumnezeu, ajungând chiar să săvârşească minuni în numele lui Iisus Hristos.

&&&

Iudeii, văzând cele întâmplate, s-au mâniat mult şi au convins pe împăratul Agripa să poruncească prigoane pentru Biserica lui Hristos. Şi au condamnat la moarte pe Iacov.

Atunci ***„Irod a pus mâna pe unii din Biserică pentru ca să-i piardă. Şi a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan. Şi văzând că este pe placul iudeilor, a mai luat şi pe Petru, pe care prinzându-l, l-a băgat în temniţă...“ (Fapte 12, 1-4).***

Vorbind despre acest Iacov, Eusebiu, episcop al Cezareii Palestinei, scrie că, atunci când apostolul a fost condamnat la moarte de Irod, un bărbat pe nume Iosia, unul dintre cei care l-au ponegrit pe apostol în faţa lui Irod, văzând tăria şi cutezanţa Sfântului Iacov şi înţelegând nevinovăţia şi sfinţenia sa, precum şi adevărul cuvintelor rostite de el asupra venirii lui Hristos Mesia, a crezut în Hristos şi a devenit mărturisitor al Domnului. Pentru credinţa lui, acest bărbat pe nume Iosia a fost şi el condamnat la moarte împreună cu Iacov.

Înaintând către locul execuţiei, ei au întâlnit pe drum un om paralitic ce zăcea lângă drum; şi Sfântul apostol l-a vindecat. Şi când şi-au aplecat capul sub sabie, Iosia l-a rugat pe Sfântul Iacov să-i ierte păcatul făcut din necredinţa sa, acela de a-l fi ponegrit în faţa împăratului. Apostolul, îmbrăţişându-l şi sărutându-l, i-a zis: „Pace ţie!“ Şi amândoi, plecându-şi capetele sub sabie, şi-au sfârşit vieţile împreună. Aceasta s-a întâmplat, cu voia lui Dumnezeu, în anul 44 d.Hr.

După ce au fost decapitaţi, trupul Sfântului apostol Iacov a fost luat de ucenicii săi şi, cu voia lui Dumnezeu, a fost adus de aceştia în Spania, unde, până astăzi, la mormântul sfântului sunt săvârşite vindecări şi se întâmplă minuni spre slava lui Hristos Dumnezeul Care, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, este prea slăvit în vecii vecilor de tot norodul Lui. Amin.

Troparul, glasul al III-lea: Apostol al lui Hristos prea ales şi frate cuvântătorului de Dumnezeu celui iubit ai fost, prea lăudate Iacove; cere iertare de greşale celor ce te laudă pe tine, şi sufletelor noastre mare milă.

Condac, glasul al II-lea - Glas dumnezeiesc auzind chemându-te pe tine, dragostea tatălui tău o ai trecut cu vederea, Iacove, cu fratele tău mărite, cu care împreună te-ai învrednicit a vedea dumnezeiască Schimbarea la faţă a Domnului.

Extras din cartea: Vieţile Sfinţilor apostoli tipărită cu binecuvântarea prea sfinţitului Părinte Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului, Bucureşti Editura Sophia, 288 p.; 20 cm.

orthodoxwiki - Apostolul Iacov (fiul lui Zevedei)

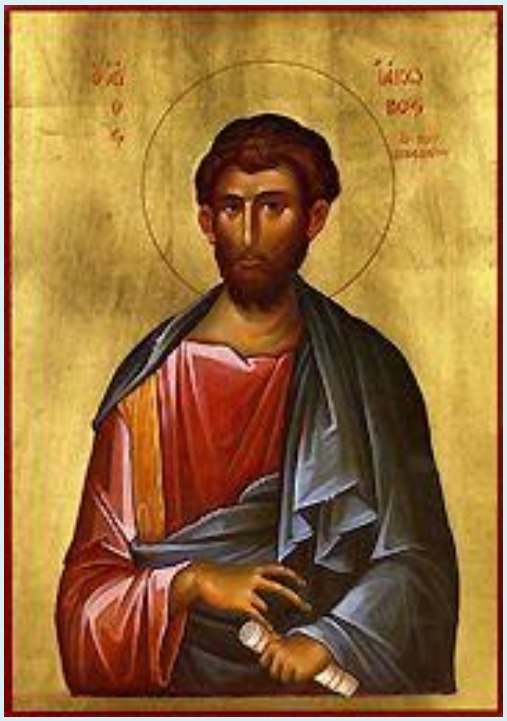

Apostolul Iacov (fiul lui Zevedei)

Sfântul Iacov, fiul lui Zevedei, era din Betsaida Galileii, dintr-o familie de pescari și a fost frate cu Sfântul apostol Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu. A fost unul din cei doisprezece apostoli, chemat de Domnul la ucenicie „de la vânarea peștilor”. A fost supranumit Iacov cel mare, spre a-l deosebi de Apostolul Iacov (fiul lui Alfeu) și de apostolul cu același nume dintre cei șaptezeci, Sfântul Iacov cel drept (primul episcop al Ierusalimului) supranumit Iacov cel mic sau Iacov, fratele Domnului. Sfântul Iacov este primul mucenic dintre cei 12 apostoli, fiind ucis în anul 44, la ordinul lui Irod Agripa (Fapte 12-1;2).

Biserica îl pomenește pe Iacov al lui Zevedeu la 30 aprilie și la 30 iunie (împreună cu ceilalți 12 apostoli).

Viața

La chemarea Domnului, cei doi frați au lăsat mrejele de pescari și pe tatăl lor și L-au urmat pe Hristos. Ei știau, ca foști ucenici ai Botezătorului, că Iisus este Mesia-Hristos și credeau în El, luând aminte la învățăturile ce ieșeau în prea curata gura Lui și fiind martori la minunile făcute de El. Şi atât îi iubea Domnul, încât unuia i-

a dat spre rezemare pieptul Său, iar celuilalt i-a făgăduit paharul pe care El Însuși l-a băut. Însă și ei atât L-au iubit pe Domnul și atâta râvnă au arătat față de Dânsul, încât și foc din cer au voit să pogoare peste cei ce nu credeau în El.

Pe acești doi frați și pe Petru, nicidecum nu-i lăsa Mântuitorul fără să le descopere mai mult decât celorlalți apostoli dumnezeieștile Lui taine, precum s-a petrecut pe Tabor, când a voit să-și arate slava dumnezeirii Sale, iar, mai târziu, în Ghetsimani, când le-a descoperit, tot lor trei, taina cea adâncă a Crucii și a smereniei Sale.

Tradiția mărturisește că, după patima cea de bunăvoie, după Învierea și Înălțarea Domnului la cer, după primirea Sfântului Duh, Sfântul apostol Iacov a fost în Spania și în alte părți și, acolo, a propovăduit cuvântul lui Dumnezeu și că s-a întors la Ierusalim, învățând cu toată îndrăzneala că Iisus este adevăratul Mesia, Mântuitorul lumii.

Aceasta văzând-o, păgânii s-au pornit cu mânie mare și au îndemnat pe Irod Agripa (41-44) să ridice prigoană asupra Bisericii lui Hristos, iar pe Iacov să-l ucidă. Deci, Irod a pus mâna pe câțiva din fruntașii Bisericii, ca să-i piardă și a ucis pe Iacov, fratele lui Ioan, cu sabia, iar pe Petru l-au închis în temniță.

Și, spune tradiția, că, după tăiere, ucenicii Sfântului Iacov, luând trupul învățătorului lor, după dumnezeiască povățuire, l-au dus în Spania, unde și până acum, la mormântul lui de la Compostella, săvârșesc minuni, întru slava lui Iisus Hristos Dumnezeu, Cel ce este slăvit împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, de toată făptura, în veci.

Imnografie

Tropar: Ca un ostaș al Domnului te-ai numărat în ceata apostolilor și dimpreună cu fratele tău, Iacove, te-ai ținut din toată inima aproape de Mântuitorul. Într-armat cu puterea Duhului fiind, pe Acesta tuturor L-ai propovăduit și de sabie te-ai săvârșit, pentru care-ți și cântăm ție acestea.

Tropar: Fost-ai apostol ales al lui Hristos și singur frate al prea iubitului teolog. Prea lăudate Iacove, cere pentru noi cei ce-ți cântăm ție iertarea păcatelor noastre și mare milă.

Tropar: Apostole Sfinte Iacove, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să dăruiască iertare de greșeli sufletelor noastre.

Condac: Glas dumnezeiesc auzind chemându-te pe tine, dragostea tatălui tău o ai trecut cu vederea și ai alergat la Hristos, Iacove, cu fratele tău, mărite, cu care împreună te-ai învrednicit a vedea dumnezeiasca schimbare la față a Domnului.

Iconografie

Dionisie din Furna arată că Sfântul apostol Iacov, fiul lui Zevedei se zugrăvește ca un tânăr cu un început de barbă. Poartă în mână un sul (o hârtie) înfășurat(ă), ca propovăduitor al Evangheliei. Mai este zugrăvit în ceata apostolilor și în mai multe imagini reprezentând scene din viața lui Hristos (la Schimbarea la Față, în grădina Ghetsimani etc.)

Wikipedia - Iacob cel mare (apostol)

Iacob cel bătrân, pictură de Rembrandt

Sfântul Iacob cel mare sau Iacob cel bătrân a fost un apostol al lui Iisus din Nazaret.

Iacob cel mare a fost un pescar din Betsaida, un sat de pe malul nordic al lacului Genesareth (Palestina, azi Israel). Părinții lui ar fi fost Zevedeu și Maria-Salomeea. A fost - potrivit tradiției - fratele mai mare al apostolului Ioan, evanghelistul.

În Evanghelii, cei doi fii ai lui Zevedeu apar menționați împreună de mai multe ori. Din cauza temperamentului lor (cf. Lc 9, 52-54), Iisus i-a numit "fiii tunetului" (Mc 3, 17). După alții, Iisus i-a poreclit pe acesti frați „boanerges” („fiii

tunetului”), probabil pentru că făceau parte din gruparea revoluționar-antiromană a zeloților.

A fost de față la cele mai însemnate minuni săvârșite de Domnul, la Schimbarea la Față a lui Iisus și la rugăciunea lui pe Muntele Măslinilor.

După „Ridicarea la Cer” a lui Iisus, Iacob cel mare ar fi făcut o călătorie în Spania, după care s-ar fi reîntors în Palestina, unde ar fi predicat cu succes in ținuturile Samariei și Iudeei, conducând un timp, împreună cu Petru și Ioan, comunitatea iudeo-creștină din Ierusalim. A fost prins și ucis prin decapitare la Ierusalim în anul 44 d.C, din ordinul regelui Herodes-Aggripa I (Faptele Apostolilor, 12,2) și îngropat tot acolo.

La ocuparea Palestinei din anul 614 de către perși, relicvele lui Iacov cel mare ar fi fost duse, spre salvare, fie la mănăstirea Sfânta Ecaterina, fie la mănăstirea Raithiu (ambele în peninsula Sinai, Egipt), fie la mănăstirea Menas din Alexandria (Egipt).

De aici, conform legendei, osemintele sale ar fi fost duse în Spania. Mormântul lui din Spania ar fi fost descoperit în jurul anilor 820-830.

În sec.XI, după o serie de viziuni în formă de „stele” ale unor copii de păstori in timpul nopții pe o pășune, a fost construită pe acel loc renumita bazilică de pelerinaj (azi catedrală) de la Santiago de Compostela (în trad. „Sfântul Iacob de pe Câmpul Stelelor”).

Relicvele lui Iacob cel mare s-ar afla, împreună cu relicvele lui Athanasie și Theodosius, într-un tabernacol din cripta catedralei din Santiago de Compostela.

Martiriul Sfântului Iacob (Albrecht Dürer)

Este cinstit mai ales în Spania, unde se află o vestită biserică închinată lui. Potrivit unei vechi tradiții spaniole, trupul apostolului Iacov este înmormântat la Santiago de Compostela.

Sărbătorit în Biserica ortodoxă română la 30 aprilie, iar în Biserica catolică la 25 iulie.

Este hramul bisericii Bărăția din Câmpulung.

Pelerinaj la moaștele Sfântului apostol Iacob al lui Zevedeu la Santiago de Compostela

Sfântul apostol Iacob, fiul lui Zevedeu și frate al Sfântului apostol și evanghelist Ioan a fost unul dintre cei trei apostoli cărora li S-a descoperit Domnul Hristos în lumina dumnezeiască, pe Muntele Tabor.

După slăvita Înviere a Domnului nostru Iisus Hristos, apostolului Iacob i-a revenit misiunea de a propovădui cuvântul Evangheliei la ”marginea pământului”, în Spania.

În călătoriile sale misionare a trecut și prin vechea cetate Ilerda, Lleida de azi, propovăduind Evanghelia lui Hristos.

Într-o veche tradiție locală se spune că aici a dat cu piciorul într-o țepușă, dar nu putea să și-o scoată, căci venise noaptea. Îl durea piciorul și se ruga mereu să găsească o soluție. În cele din urmă, Domnul a trimis un înger cu un felinar, ca să-i lumineze piciorul și să-și poată scoate țepușa. De atunci, în fiecare an, de ziua Sfântului Iacob, copiii confecționează felinare pe care le poartă în procesiunea închinată Sfântului.

După ce a adus creștinismul în Peninsula Iberică, întors în Țara Sfântă, a fost prins de către regele Irod Agripa și decapitat în anul 44 d. H. Ucenicii săi i-au luat cinstitele-i moaște și le-a adus în țara încreștinată de el, Spania, păstrându-se până astăzi în orașul ce-i poartă numele, Santiago de Compostela, unde săvârșesc minuni tuturor celor care cer ajutorul Sfântului.

St. James´ Tomb - Cathedral of Santiago de Compostela

Icoane

Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΑΚΩΒΟΣ
Ο ΔΕΚΑΔΙΟΣ
www.byzarticon.gr

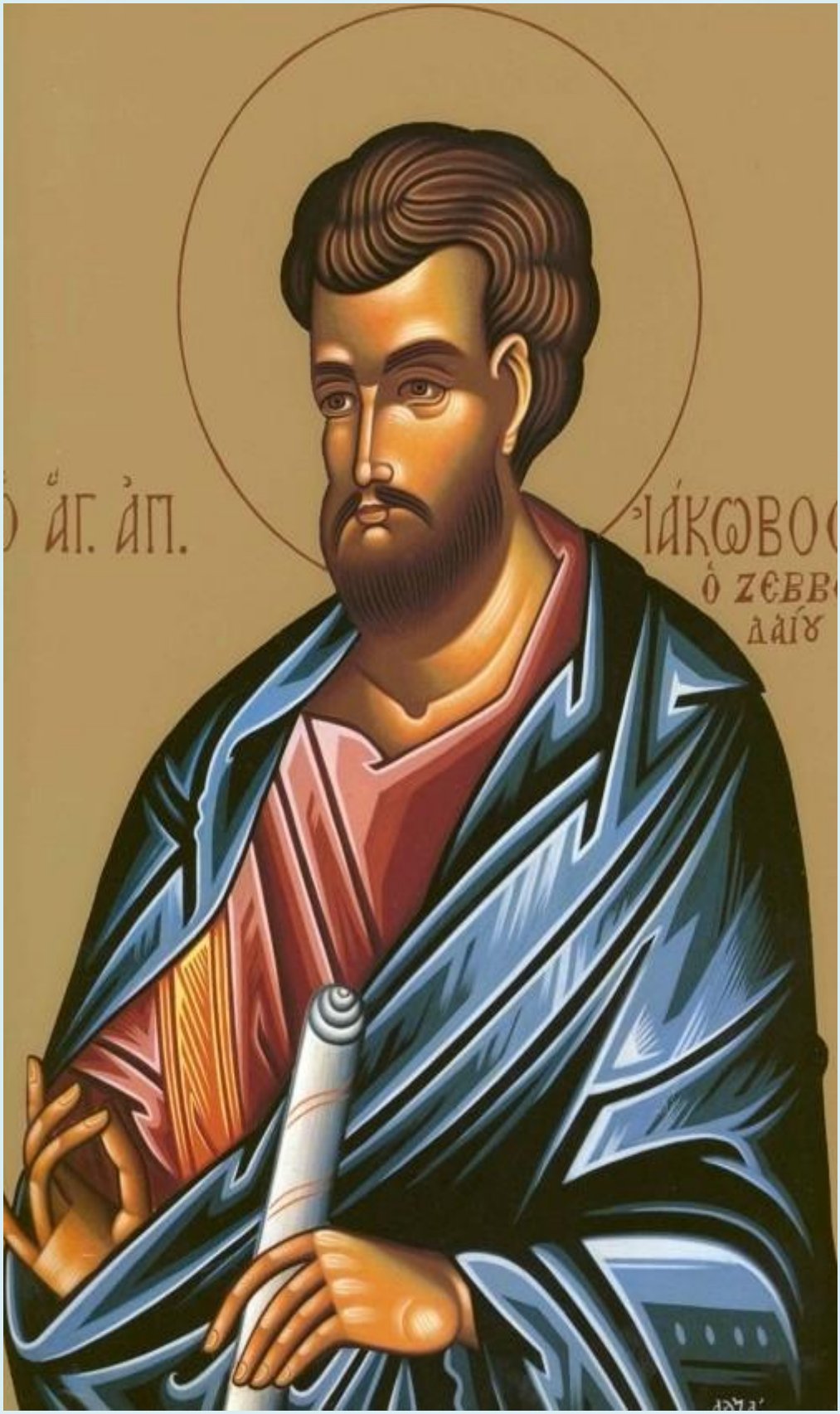
Ὁ ἅΓ. ἈΠ.
ΙΑΚΩΒΟ
Ὁ ΖΕΒΒ
ΔΑΪΔ

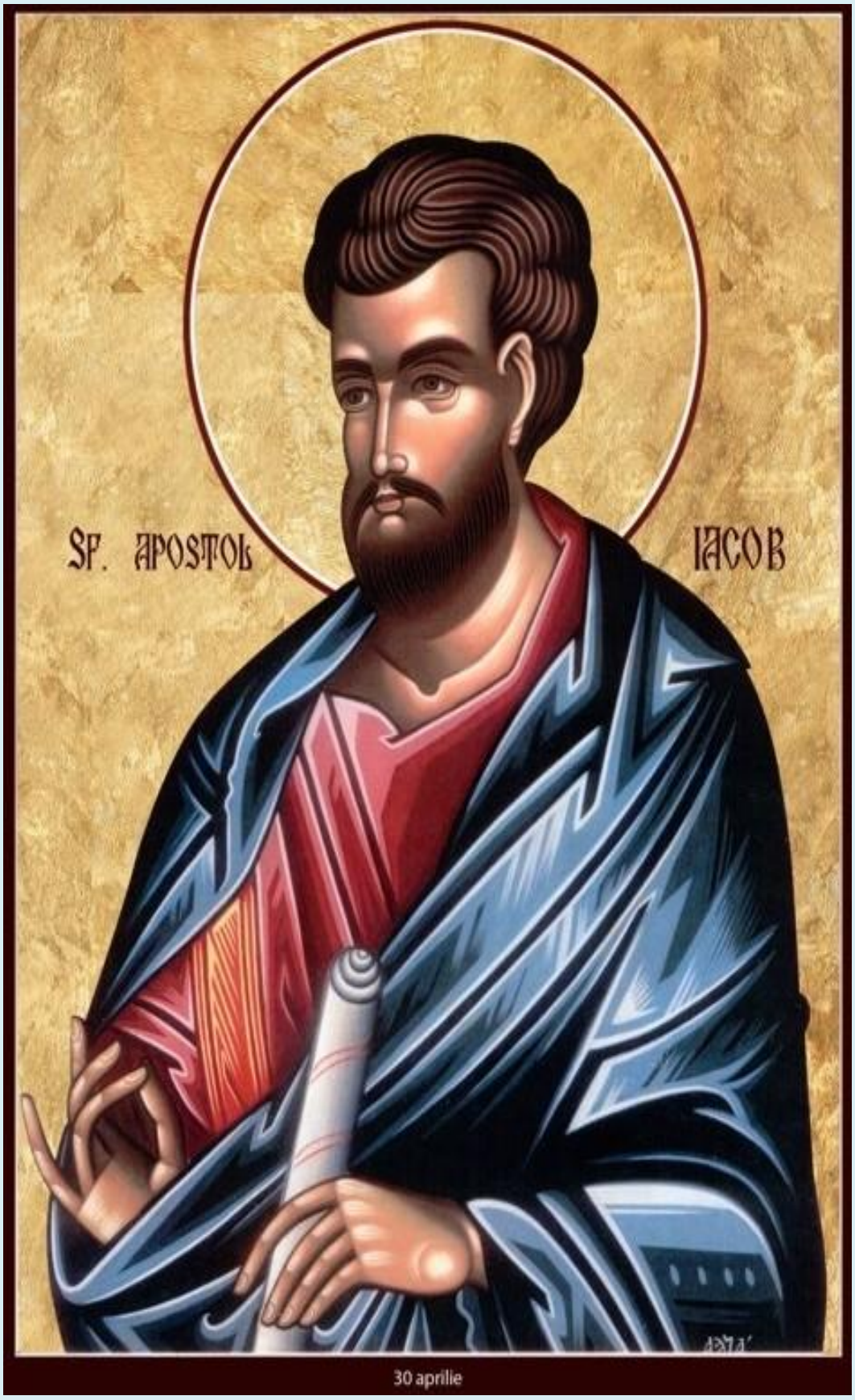
SF. APOSTOL
IACOB
30 aprilie

30 aprilie

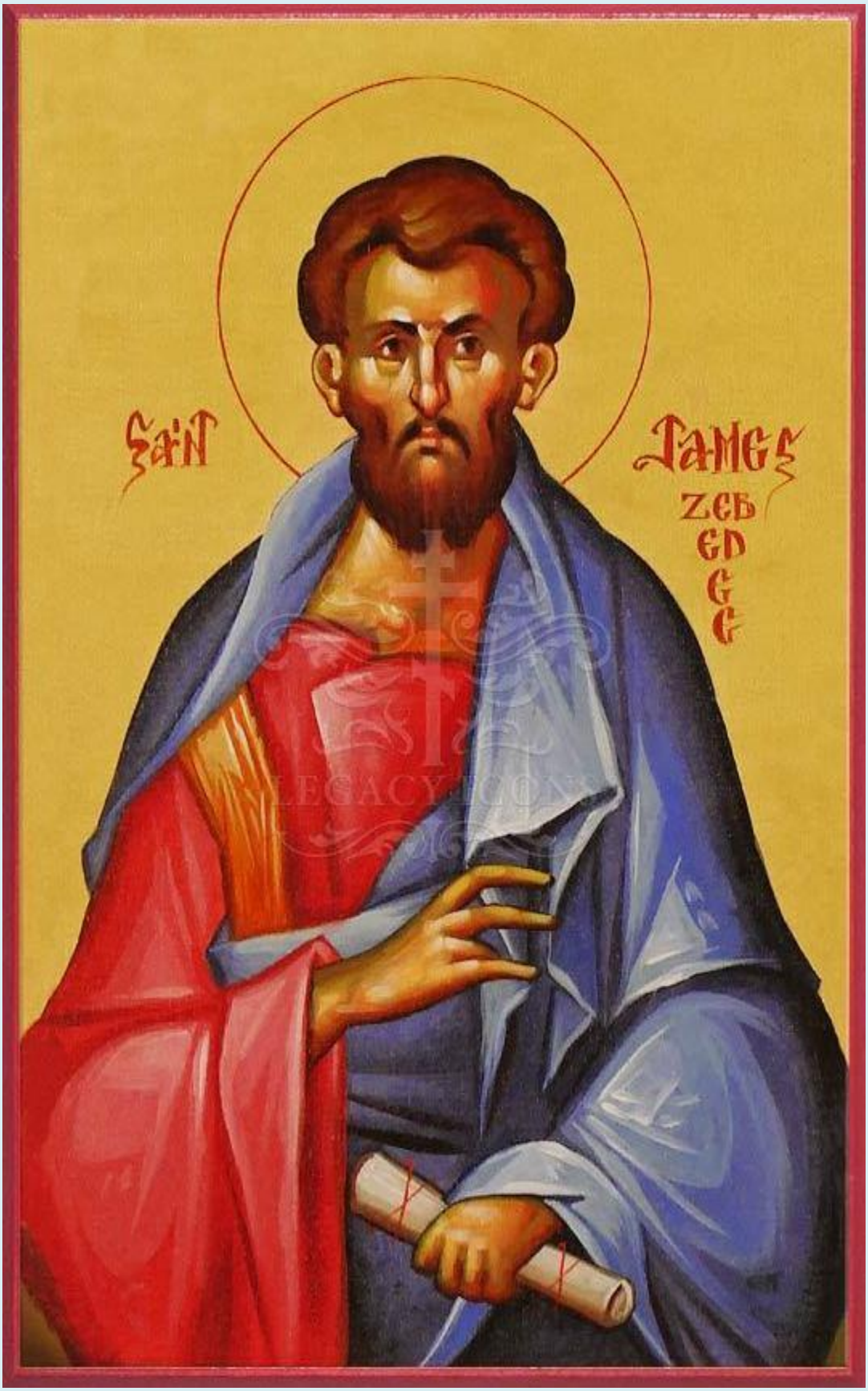
ΑΓΙΟΣ
ΙΑΚΩΒΟΣ
ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ

SF. APOSTOL
IACOB

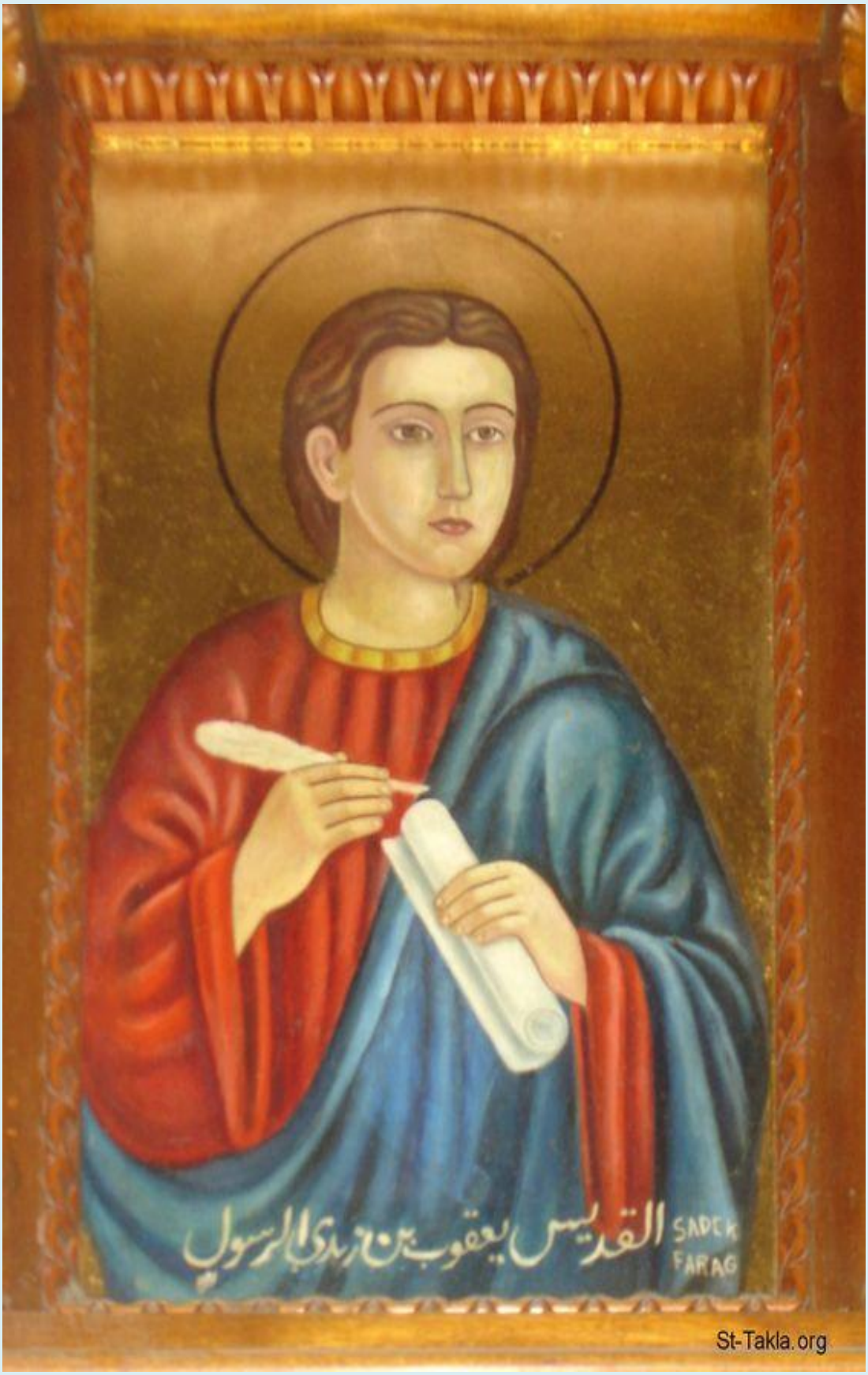
القديس يعقوب بن زبدى الرسول
SADEK
FARAG
St-Takla.org

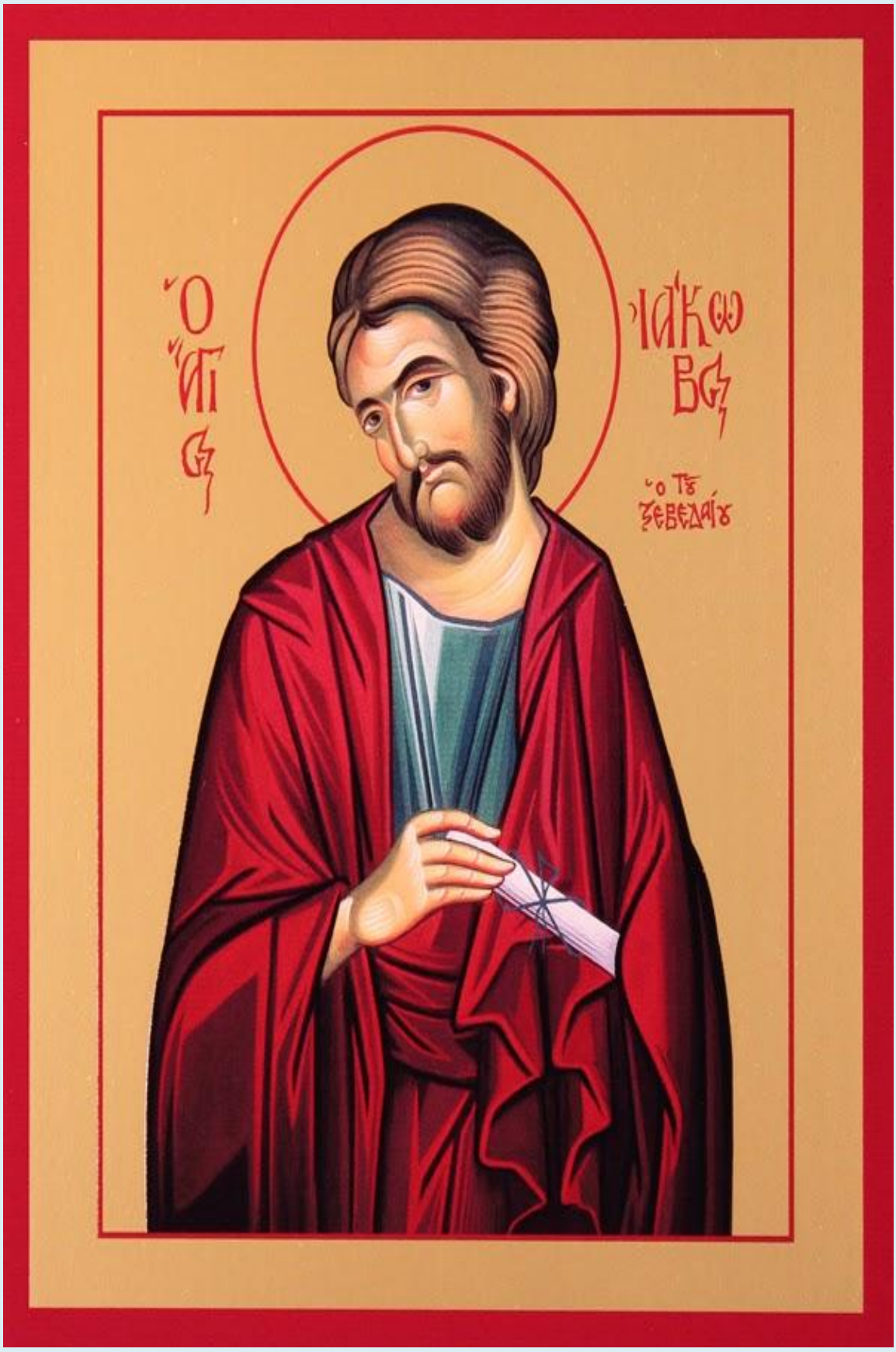
Ὁ ἅγιος
Ἰάκωβος
ὁ τοῦ Ζεβεδαίου

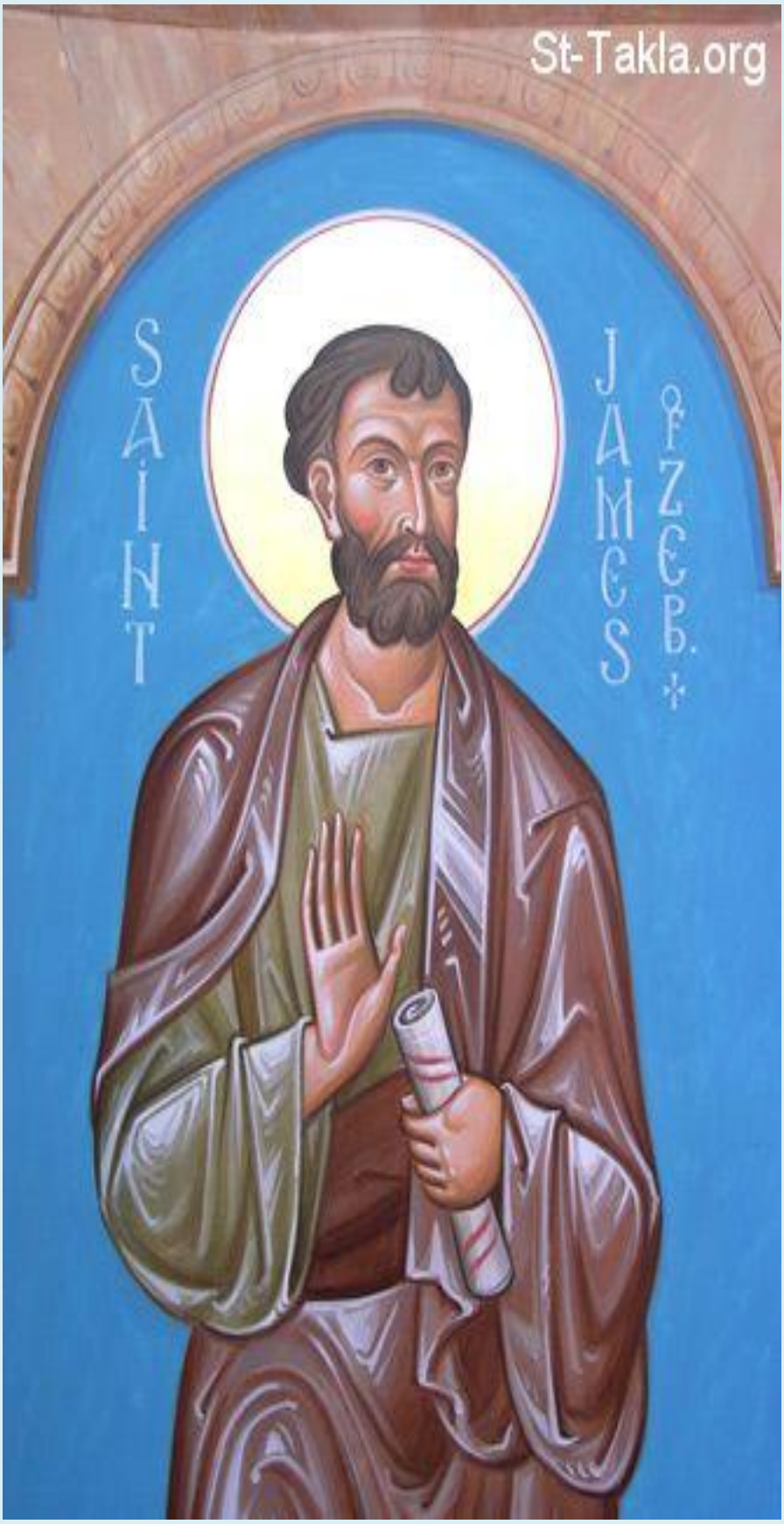
St-Takla.org
SAINT
JAMES

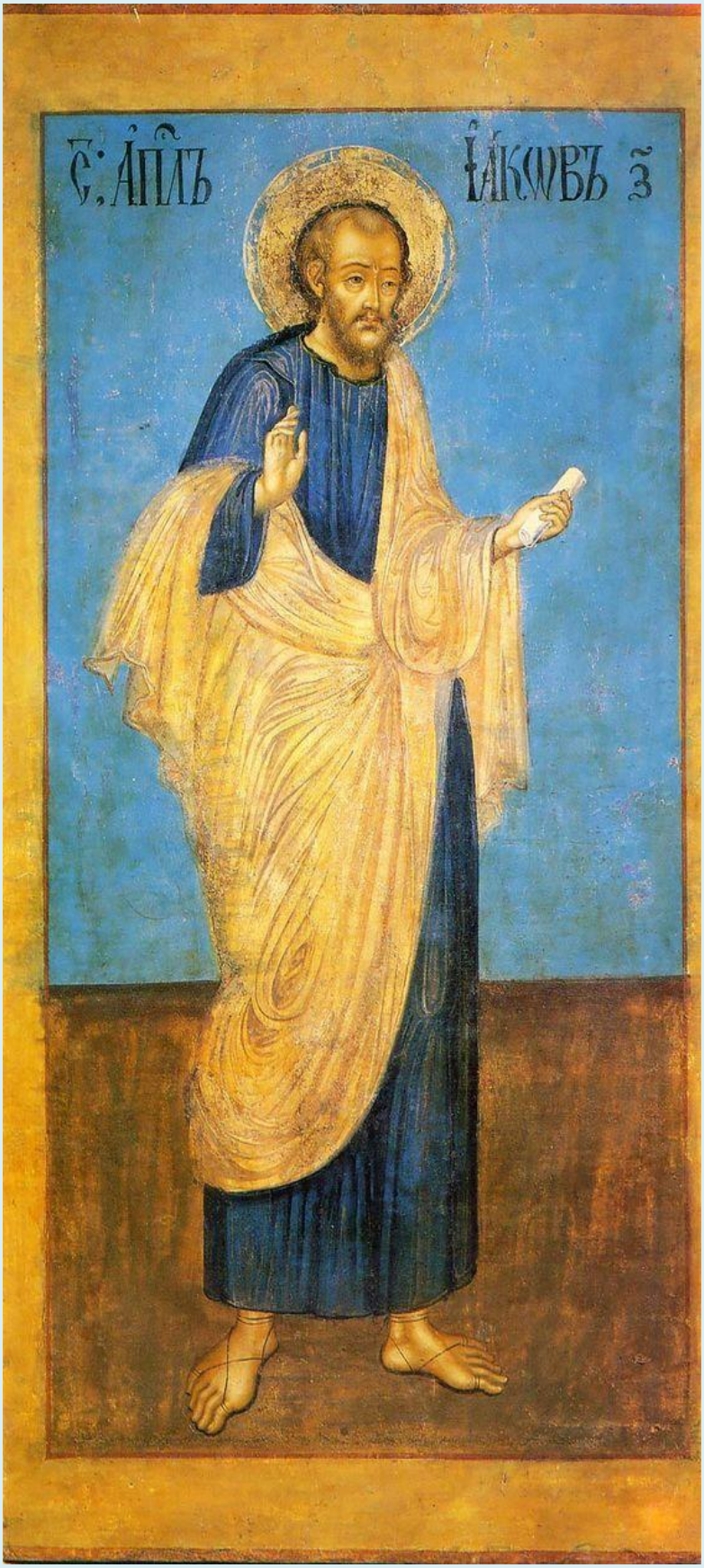
С. АПЛЪ ЇАКѠВЪ З

SF. AP.
IACOB

SF. AP. EV. IMATCV
SF. AP. IACOV

Troparul Sfântului Apostol Iacob al lui Zevedeu

30 Aprilie - Glasul 3

Apostol al lui Hristos preaales şi frate al cuvântătorului de Dumnezeu celui iubit ai fost, Prealăudate Iacob; cere iertare de greşeli, pentru cei ce te laudă pe tine şi sufletelor noastre mare milă.

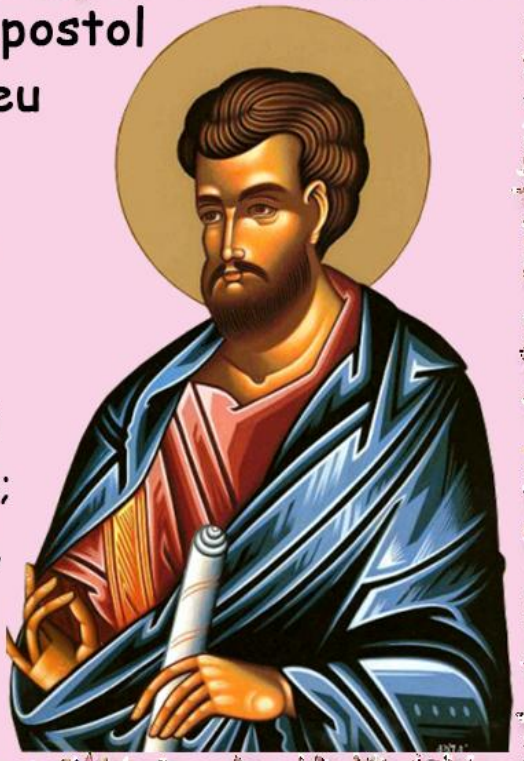

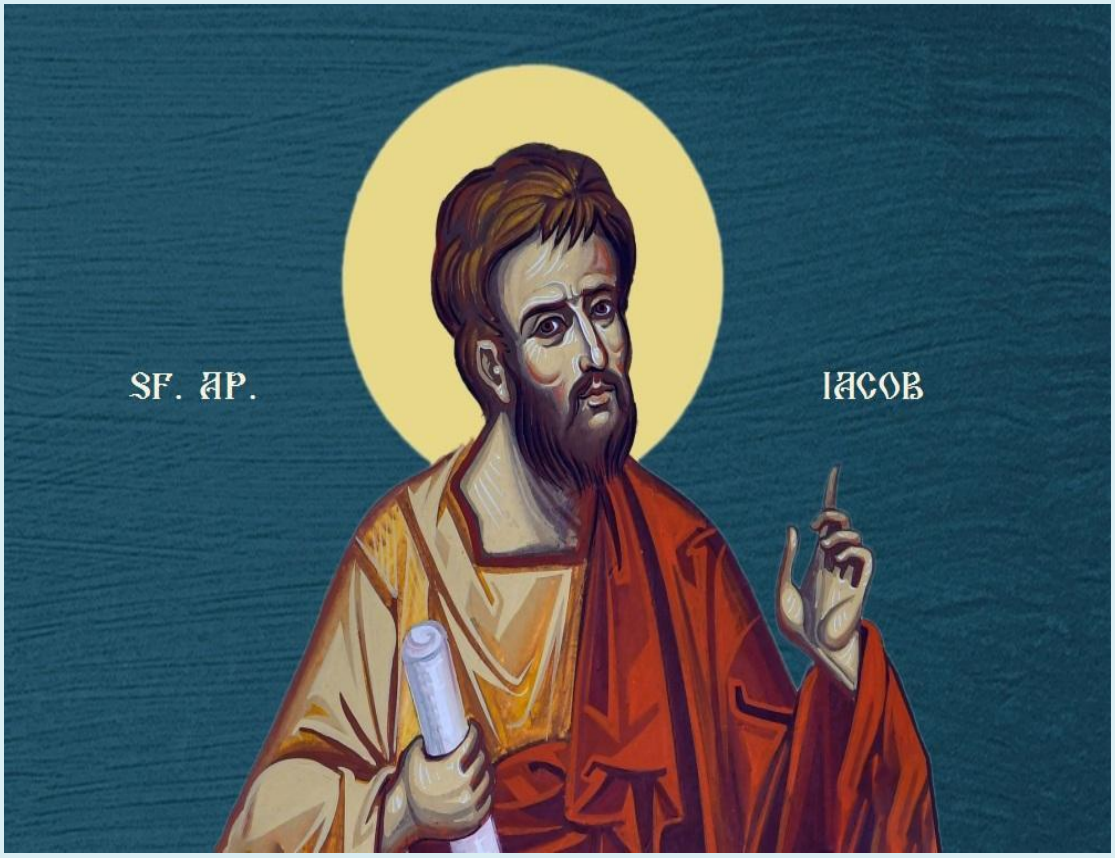

Bucură-te, Sfinte apostol Iacob, ucenic al Domnului!